

DŽEK
SLEJD

BROJ
123

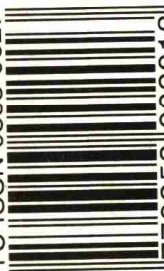
ŠEJN

CENA
10000 DINARA
EDICIJA
DOK
HOLIDEJ
VANREDAN
BROJ

EL TAJGER SE VRATIO

YU ISSN 0353-0027

9 770353 002013

SEJN

BROJ 123

DŽEK SLEJD

EL TAJGER SE VRATIO

NIŠRO FORUM·OOUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA
SEJN

Broj 123

Glavni i odgovorni urednik
Slavko DRAGINČIĆ

Urednik
Zorka ĆIRIĆ

Naslov originala
Jack Slade
EL TIGER IS BACK

Recenzija
Miloš SIMIĆ

Prevod i adaptacija
Miloš SIMIĆ

Lektor
Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Tehnički urednik
Đorđe JOVANOVIĆ

Naslovna strana
Ferenc BARAT

Korektori
Zužana URBAN
Marija BURANJI

Štampa 2. VIII 1989.
Tržište 16. VIII 1989.

Izdaje i štampa NISRO „FORUM” — OOUR „MARKETPRINT”,
Novi Sad, Vojvode Mišića br. 1. Glavni i odgovorni urednik:
Slavko DRAGINČIĆ. Urednik: Zorka ĆIRIĆ. Naslov originala:
Jack Slade — EL TIGER IS BACK.

Copyright 1976. by Towe Publications INC, prema ugovoru sa
GPA iz Minhena.

Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukovanje
ove knjige u celini, ili delimično, ili na bilo koji drugi način.

Godišnja pretplata za inostranstvo u stranoj valuti: Austrija 01
ATS; Australija 9.5 AUD; Francuska 40 FRF; Švedska 49 SEK;
SR Nemačka 13 DEM, Švajcarska 9.5 CHF; SAD 7 CAD. Uplate
slati na devizni račun: Vojvođanska banka, Osnovna banka Novi
Sad 65700-620-219-1089 „Forum” Novi Sad, uz obaveznu naznaku
Pretplata za „Sejn”.

Oslobođeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog
sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu MAF Vojvodine
br. 413-12/79. od 28. II 1979. godine.

Kovač u La Palmi je četiri dana popravljao kočiju. Već četiri dana traje i fijesta u gradu posle neuspeha pobune El Tajgera i grad je ličio na pravu ludnicu.

Šejn je stajao pored prozora u Lolinoj sobi i posmatrao trg obasjan mesečinom.

Lola nije bila lepotica, međutim, bila je ljupka i nežna. Baš takvu ženu je Šejn pozeleo da ima u svom naručju.

Sada, oko dva časa ujutru, poslao je Lolu dole u restoran da donese bocu viskija.

Dole na trgu gvozdeni sanduk se još uvek nalazio na onom istom mestu gde je trebalo da obese Šejna. El Tajger ga je spasio da ne visi na užetu pošto je Šejn trebalo da mu preda dva miliona u zlatu koje je Vašington poslao vozom predsedniku Meksika Dijazu kao pomoć.

Međutim, podmukli kapetan Mordano je preduhitrio Šejna. On je opljačkao voz, uzeo dolare i dao ih El Tajgeru. Tim novcem je El Tajger trebao da plati ljude sa kojima bi kao pobednik ušao u Meksiko Siti. Ali, dva miliona su stigla suviše kasno i više se nije mogao sprečiti slom pobude.

Ipak, ostala je jedna tajna. Gde su sada ti dolari u zlatu? Oni su nestali isto tako kao i kapetan Mordano koji ih je doneo El Tajgeru.

Samo je jedan čovek znao gde se novac nalazi. Paolo Leone zvani El Tajger! Međutim, on je uporno ćutao. I, verovatno nikada neće odati tajnu sakrivenog blaga. Možda je to njegova poslednja osveta! On se sada nalazio u gradskom zatvoru. Bio je strogo čuvan. Možda je tog trenutka stajao iza zatvorskog prozora i gledao u čelični kovčeg kojim će, kad svane bit, prebačen u Meksiko Siti. Kao neka retka zver! Užasno putovanje. Trajaće više nedelja.

Narod Meksika moraće sopstvenim očima da vidi da je priča o ustanku koji je vodio El Tajger završena. To je zaista bio kraj pobune.

A dolari u zlatu?

Šejna je odlučio da ih se ponovo domogne. Njega je Vašington ovlastio da kao predstavnik vlade zastupa interese države i da izvrši zadatak koji mu je poveren.

Opsovao je. Kao da je on neki čarobnjak kome sve polazi za rukom! Bio je već više puta kod El Tajgera da bi otkrio tajnu sakrivenog novca. Međutim, nije ništa saznao. El Tajger je ćutao kao zaliven.

Iza njegovih leđa se otvoriše vrata.

Stajurno je Lola sa bocom viskija

Šejn se okrenuo.

Međutim, na vratima su stajala dva odvratna tipa koje je Šejn već bio zaboravio: Pul i Prak. Njegova dva smrtna neprijatelja. U rukama su držali revolvare čije su cevi davolski opasno bile uperene u Šejna.

Pokušao je da se osmehne. Međutim, to mu ipak nije ni je uspeklo. Tipovi su ga posmatrali zadovoljno i cerili se pakosno.

Šejnov pogled se najpre zadržao na grubom Pulovom licu. Zatim je pogledao u Prakov revolver. Taj bandit držao ga je u levoj ruci. Desnu ruku mu je Šejn razmrskao ranije hicem iz revolvera.

Šejn je primetio mržnju u Prakovim očima. Međutim, već je bilo kasno da se maši svoga revolvera. Pre nego što bi uspeo da ga se domogne morao bi da krene na daleki put bez povratka.

— Halo, ti prokleti smrdljivko! — ciknu Pul. — Ono u El Pasu bilo je jako gadno, zar ne?

— Jest, ali ja sam ipak ovde — reče Šejn. — Vaš trik nije bio loš. Šerif Vudson je već držao uže pripremljeno za moj vrat međutim, nije uspeo da me obesi, kao što vidite:

— Što se nije dogodilo, stići će te kasnije — rugao se Prak.

Šejn se čudio tome zašto ti nitkovi ne pritiskaju obarače svojih revolvera. U restoranu je galama. Njihovi pucnji se skoro ne bi ni čuli.

— Šta je sa onih dva miliona u zlatu, hombre? — upita Pul.

Dakle, to je bio razlog njihovog dolaska. Oni se još uvek nisu odrekli nade da će se dokopati tog bogatstva.

Šejn odmahnu glavom.

— Bolje je da to pitanje postavite El Tajgeru — promrmlja on. — On će se jako obradovati da ponovo vidi vašu lica. On jedini zna gde su zakopani sanduci sa novcem.

— Tebe su ovlastili za predstavnika vlade, zar ne? — ciknu Prak. — Ti treba da tražiš novac.

Šejn bez reči sleže ramenima.

Pul se osmehnu.

— Mislim da bismo mogli da ti pomognemo u traženju izgubljenog zлата — zabrunda on.

Znači, nisu želeli da ga pošalju na onaj svet! Bar znadu Šejn se osmehnuo.

— Zašto mi to odmah niste rekli? — upita on. — Svaka pomoć u traženju zлата biće mi dobrodošla. Sada možete mirno da vratite svoje topove u futrole.

— Ja tebi verujem isto koliko i kobri koja se obavlja oko moje noge — ciknu Pul.

Malo su zastali ali su ipak vratili revolvare u futrole.

Vrata koja su se zatvorila iza njih sada su jednom potela unutra. Udarila su Pula u leđa. On je posrnuo.

Prak se munjevito okrenuo. U njegovoj ruci se već na-

lazio revolver. Mora da je dugo vežbao, jer sada je sa levom rukom bio isto tako brz kao ranije sa desnom.

Lola nije ni slutila šta se u sobi događaja. Kada je otvorila vrata i ugledala dvojicu revolveraša ona se trгла i kriknula. Iz ruku joj je ispala boca sa viskijem.

Ovog puta Šejn je bio brži od Praka. Potegao je svoj revolver

— Baci oružje, nitkove! — riknu on.

Prak opsova gadno. Pustio je svoj revolver da klizne na pod.

Lola je potrčala kroz hodnik.

— Morate se izgubiti ođavde dok je vreme — reče Šejn oštro. — Uskoro će ovde biti vojnika kao mrava. A onda ću se ja pobrinuti o tome da vam stave omču oko vrata.

— Kućkin sine! — grmnu Pul. — Videćemo se ponovo, to ti ja obećavam

Šejn se isceri i pogleda u otvorena vrata.

Pul i Prak su se potrudili da što pre uhvate maglu.

Lola je uzbunila ceo restoran. Čuli su se krici na stepeništu. Uskoro padoše i prvi pucnji.

Šejn pritrča prozoru.

Iz senke kuće u kojoj se nalazio zatvor pojavili su se mračni likovi. Uzjahali su konje koje je Šejn još ranije primetio.

Pucnji prestadoše. Jahači su nestali u tami.

Šejn je čuo nekoga kako viče:

— Pobegao je! El Tajger je umakao...

*

Bio je to već drugi dan kako su vojnici generala Sančeza i generala Meride ušli u grad.

Meri Hol, ljubavnica El Tajgera na vreme je shvatila mig sudbine i promenila stranu. Kada su se pojavili vojnici ona je počela da viče i žali se na El Tajgera. Bacila se oko vrata generalu Meridi. Kao njegova ljubavnica svakako će se izvući iz ove nezgodne situacije.

Sada je u glavnoj ulici La Palme ugledala nekog bedno obučenog Meksikanca koji je kao slučajno prešao na drugu stranu ulice. Ipak je to bilo jako upadljivo i Meri je bolje zagledala čoveka.

Ni duboko navučeni sombrero nije pomogao. Meri ga je prepoznala.

Bilo joj je potrebno samo nekoliko brzih koraka i ona ga je sustigla.

— Zašto tako žurite, kapetane Mordano? — upita ona podrugljivo.

Mordano je bio kapetan iz armije generala Pekosa koja je trebalo da obezbedi siguran prevoz novca vozom iz Vašingtona u Meksiko Siti. Mordano je celog svog života bio kockar. Većinom je gubio. Ovog puta je sve svoje karte stavio na El Tajgera da će biti budući predsednik, ali ni sada nije imao sreće. On je bio taj koji je dao El Tajgeru dva miliona koji su sada nestali bez traga. Degradiranje, sramno iz-

bacivanje iz armije, a verovatno i vešala, to je bilo ono što ga čeka ako ga budu uhvatili. Dosad je imao sreće i niko ga nije prepoznao u ovom jadnom meksikanskom odelu.

Mordano se uplašio. Ta prokleta žena ga je prepoznala mada je odelo bilo drukčije. Bilo je potrebno samo da vikne i on će biti otkriven jer svuda unaokolo nalazili su se vojnici.

Njegova ruka kliznula je ispod ponča. Uhvatio je revolver.

Nastavio je da korača dalje. Međutim, znao je da je sve to besmisleno. Ako Amerikanka vikne on će uskoro biti opkoljen, vezaće ga i odvesti pod vešala. Bilo mu je jasno da drugo ništa ne može očekivati.

— Do đavola! — čuo je Mordano kako Meri Hol viče za njim. — Nemojte juriti tako brzo kao da ste poludeli. Stajte. Želim da razgovaram sa vama.

Mordano je na sebi imao svoju kapetansku uniformu. Meri ga je nagovorila da prihvati njen plan.

Kada je on zakucao na zatvorena vrata dežurni narednik je promolio glavu kroz prozorče.

— Nadam se da me taj momak neće prepoznati — promrmljao je tiho Mordano.

Pored njega je stajala Meri Hol. Ostali su se nalazili u senci tako da se nisu mogli videti.

Neki nepoznati kapetan! Ali, tada je narednik ugledao ženu pored njega. Bila je to Amerikanka koja je grejala krevet generala Meride!

Sve sama krupna riba! Narednik je imao oči samo za lepu plavu Amerikanku. Zavideo je generalu. A, nije bio on jedini.

Meri Hol je bila ta koja je svojim osmehom razoružala narednika tako da nije ni pitao za lozinku već je odmah otvorio vrata.

A onda je đavo uzeo igru u svoje ruke. Sve se dogodilo dok da se okom trepne.

— Svi tamo uza zid i ruke uvis! — ciknu Mordano. Sa revolverom u ruci on je držao stražara u mat poziciji.

Tamne prilike nalik na aveti prodoše kroz otvor na vratima.

Pade i prvi pucanj. Bio je to vojnik koji je čuvao stražu ispred zatvorske ćelije u kojoj se nalazio El Tajger.

Jedan od Mordanovih momaka pade kao da ga je grom pogodio, a zatim nastade pucnjava.

Narednik je dobro znao šta mu sleduje ako ovim ljudima pođe za rukom da oslobode El Tajgera. Morao je da rizikuje sve!

Mordano povuče obarač. Olovo je uletelo u narednikove grudi.

Meri Hol nije obraćala pažnju na pucnjavu. Kada je stražar ispred ćelije posrnuo i pao, potrčala je prema uvoznim šinkama

Osmeš na njenom licu kao da je bio iscertan slikarskim bojanja. Ukočen i lažan! El Tajger je to dobro primetio.

— Oh, Paolo — reče ona tiho. — Zнала sam da ćemo uspeli, dragi. Brzo! Napolju su već spremni konji. Moramo da bežimo što pre!

El Tajger mainu rukom.

— Donesi ključ od ćelije — reče on hladnim glasom. — Eno ga tamo pored vrata u predsoblju.

Pucnji se više nisu čuli. Cela straža je već bila sređena. Neki vojnici su se preselili na onaj svet, a neki su ležali ranjeni na podu.

Meri je otključala vrata gvozdеног kaveza.

Kapetan Mordano se pojavio u prostoriji. Iscerio se.

— Živeo predsednik Leone! — ciknu on. — Neka živi Meksiko! Živeo El Tajger!

El Tajger se namrštiо.

— Ljut sam — promrmlja on. — Dozvolili ste da tako dugo čekam.

El Tajger se u hodniku osvrnuo unaokolo.

Neke od momaka sa kojima je došao Mordano on je već poznaо. Tu je bio poručnik Vincente, pa narednik Himenez. Na tu dvojicu je mogao ranije da se osloni bez ikakvog razmišljanja, Međutim, da li može i sada?

Leone je nabrao čelo. Sumnjao je. Razlog da nikom ne veruje bila je i Meri. Možda je prema njoj bio nepravedan?

Narednik Himenez ga je gledao užarenim pogledom. Bar jedan u koga je mogao da veruje, pomislio je Leone. Uzeo je jedan od revolvera koji su se nalazili na podu. Bilo mu je jasno da će uskoro saznati šta mu se sprema. Možda je on samo zarobljenik ovih ljudi!

Međutim, niko nije rekao ništa. U srcu El Tajgera počela je da tinja nada.

— Požurite, generale — navaljivao je Mordano. — Sigurno su se čuli pucnji.

Skočili su u sedla. Mordano je jahao na čelu.

Ubrzo su nestali u noćnoj tmini.

Plan je izgleda, bio dobro pripremljen.

Pošto su prošli pored nekoliko kuća Mordano je skrenuo u jednu usku kamenitu ulicu i ubrzo su galopirali preko jedne peskovite ravnice prema brdima.

Bilo je to u isto vreme kada je Šejn istrčao iz stražarnice.

— Ima mrtvih i ranjenih! — ciknu on. — Zovite odmah lekara, ljudi! El Tajger je pobeгао!

Kao prvi pojavio se general Pančo Pecos. Psоvao je kao neki košmаš kome su pobeгаli konji.

— Kako je to moglo da se dogodi! — vikao je on i mahao rukama. Nije nazvao Šejna „gringo"! Čudno, jer general Pančo Pecos je bio poznat kao ogorčeni neprijatelj svih Amerikanaca. On se još uvek nije pomirio s tim da mu je

Šejn umakao i da tom visokom čoveku nije stavljena omča oko vrata. I, kako se Šejnu činilo, general mu nije verovao.

Nisu svi bili mrtvi kada je Šejn ušao u stražarnicu.

Jedan vojnik je doviknuo:

— Dovedite sveštenika! Ovaj ovde pored mene kao da je krenuo na daleki put bez povratka i želi da se ispovedi.

— U redu, dovešćemo sveštenika, amigo — reče Šejn. — Međutim, pre toga ćeš morati da nam kažeš ko je izvršio ovaj napad.

Šejn je poslao jednog čoveka da dovede sveštenika.

Čovek na umoru gledao je ukočeno u Šejn.

— Kapetan Mordano — promrmlja on. — Ja sam jedan od njegovih ljudi. Mi smo sanduke iz voza...

Izgubio je dah za trenutak, ali je zatim nastavio:

— I Amerikanka, senjore...

Sveštenik je stigao tri minuta kasnije. Čovek je već bio izdahnuo.

— Dakle, opet taj đavoiski Mordano! — grmeo je general Pekos.

Kada je general Merida ušao unutra ličio je na nekog potpuno slomljenog čoveka kome su kola krenula nizbrdo.

Mučila ga je pomisao na to da je baš ta Amerikanka koju je tako toplo prihvatio u svoje naručje učestvovala u zaveri!

Šejn je posmatrao Meridu sa strane. General je bio ružan. Meri Hol je sigurno imala razloga zašto je legla pored ovog smrdljivog jazavca u generalskoj uniformi.

Poslednji je ušao general Sančez.

On nije gubio mnogo reči na prekore već je odmah izdao naređenja.

Uskoro će vojnici krenuti da u noćnoj tmini traže be-gunce.

— Zašto se vi tu movate umesto da nešto preduzmete? — viknu general Pekos i pogleda ljutito u Šejna.

— Sve u svoje vreme, generale — odvrati Šejn mirno. — Mnogo ih je koji jašu unakolo i uništiće tragove. Ja ću sada da prilegnem. Nema nikakvog smisla tražiti pre nego što sva-ne. Laku noć, generale.

Pančo Pekos je gledao za njim kao da ne veruje u ono što je čuo. Taj prokleti Amerikanac ga užasno nervira. Međutim, on je ovlašćen od strane vlade Sjedinjenih Država i ne bi bilo dobro ako bi ga obesio na sledeće slobodno drvo. Moraće, svakako, da se dogovara s njim.

Kada je Šejn otvorio vrata Loline sobe u kojoj je i njom stanovao, nekoliko dana, primetio je odmah dvojicu tipova koji su sedeli za stolom.

Pul i Prak! Cerili su se.

Lola je ležala u krevetu pokrivena čaršavom. Bila je gola.

Pul podiže ruku.

— Samo se nemoj uzbuđivati, amigo — reče on brzo. — Mi smo naše platili. Eto, ako ne veruješ pitaj ovu slatku ženu.

Pošto se u njihovim rukama odjednom stvoriše revolveri čije cevi se davoiski opasno okrenuše prema Sejnovim grudima, Sejn se odlučio da poveruje u ono što je Pul rekao. A što se Lole tiče on, uostalom, nije ni imao pravo da je smatra svojom, pošto ona to nije ni bila.

II

Kada su izašli iz ravnice Himenez je preuzeo vođstvo. Narednik je poznao ovu oblast kao svoj džep. Svaku stazu, svaki kamen. Pre toga su zastali.

Meri Hol se okrenula prema El Tajgeru.

— Ti si onda odjahao u noć sa sanducima zlata i vratio si se u zoru, Paolo — reče ona. — Bez sanduka, dragi. Dakle, zlato mora da se nalazi negde ovde u blizini.

El Tajgeru je ranije bilo dovoljno da pogleda u Meri Hol i ona bi učitala, sada više nije bilo tako. Možda je to zavisilo od njegovog trenutnog položaja? Da li je on sada zarobljenik ili je ponovo šef? U svakom slučaju, njegove oči više nisu mogle da utiču na devojkicu.

Meri Hol je rukom pokazala mazge.

— Uzećemo sanduke — objasni mu ona. — Ponećemo zlatne dolare i sakrićemo se u brdima. Tvoja pobuna protiv Dijaza nije propala, dragi. Mnogi su se povukli u brda i spremni su da ponovo zapale plamen koji će ti doneti pobjedu. Međutim, za to ti je potreban taj američki novac, Paolo.

Pogled El Tajgera je ostao hladan, a na njegovom licu se nije moglo nikako videti šta misli.

Nešto mu je u dubini duše govorilo da ova plava veštica želi da ga navede na tanak led i da mu skine glavu sa ramena. Naravno, pošto se prethodno domogne zlata. Čak su i vrapci na granama znali da on neće uspeti da umaršira u Meksiko Siti kao pobjednik i da će srušiti predsednika Dijaza sa njegovog trona.

El Tajger je ćutao. Lice plavokose Meri Hol je pocrvenelo od besa. Ipak, uspela je da se savlada. Jako dobro je poznavala El Tajgera. Morala je najpre da prede kao mačka oko tog nitkova da bi on postao poslušan. I, njoj će to uspeti. Sigurno. Ipak, bilo je jako malo vremena. Gonioci su im sigurno već bili za petama.

Meri je bacila pogled nazad u dolinu kroz koju su prošli. Bilo je mirno. Ni traga od nekog jahača.

— Da generale — reče Mordano. — Senjorita je u pravu. Mi moramo da uzmemo sanduke sa zlatom i zatim da potražimo neko sigurno sklonište u brdima dok se sve ne smiri.

Mordano je još uvek na sebi imao kapetansku uniformu regularne armije.

El Tajger ga je gledao smuknuta lica.

— Skinite te proklete prnje sa sebe, ne mogu više da ih gledam — frknu on.

Bilo je to sve što je rekao. Ne, on nije hteo da oda tajnu gde se nalazi sakriveno zlato.

Meri i Mordano neprimetno pogledaše jedno u drugo. Oboje su bili ljuti kao risovi. Mislili su isto. Tajnu treba isterati batinama iz El Tajgera!

Pul nasu čašu viskija i pruži je Šejnu. Njegov i Prakov revolver bili su dovoljna garancija da Šejn ne može ništa da uradi i uživali su u tome.

Šejn mirno prihvati čašu i ispi je u jednom gutljaju.

Lola je još uvek ležala na krevetu i bez reči gledala u njega. U njenim očima jasno se videla senka straha.

— Izvadi polako svoj revolver i stavi ga na sto, momče — naredi Pul i isceri se. — Ali, nemoj pokušati da izvedeš neki trik. Ako to uradiš onda je to ravno samoubistvu. Jasno?

Nije to ni morao da kaže. Šejnu je bilo jasno u kakvom gadnom sosu se našao. Zato je i uradio onako kako su mu naredili. Sa dva prsta izvadio je lagano revolver iz futrole i stavio ga na sto.

— Hoćeš li još jednu čašicu, amigo? Izgleda da si jako nervozan — podsmevao se Prak.

Šejn je pogledao u kožni povež na donjem delu njegove desne ruke.

— Da li su ti odsekli ruku — upita on.

Prakovo grubo lice se namršti.

Umešao se Pul.

— Nemoj vući đavola za rep! — viknu ljutito. — Zar hoćeš po svaku cenu da ti on smesti kuglu u tu tvrdu lobanju, ti kučkin sine?

— Vi cete to svakako učiniti — odvrati Šejn mirno.

Ne, on se nije bojao smrti. Prozreo je njihovu nameru. Hteli su da ga vide kako drhti od straha.

— Varaš se, prijatelju — reče Prak. — Mi nemamo nameru da te pošaljemo na onaj svet.

Šejn ga je zbunjeno gledao. Shvatio je da stvarno bar u ovom trenutku nije u opasnosti da bude upucan. Jer, sigurno im je bio potreban.

— Hoćemo da ti ponudimo jedan posao, Šejne — osmehnuo se Pul. — Posao koji će ti se dopasti.

Izvadio je metke iz doboša njegovog revolvera.

— Evo, uzmi ga — nastavi on podrugljivo. — Čovek kao što si ti ne može da se seta unaokolo bez revolvera.

— Naspi mu još jednu čašicu viskija — reče Prak i isceri se. — To će mu pomoći da se seti nekih stvari.

Šejn nije uzeo viski. Čekao je da sazna šta ovi nitkovi žele od njega.

— Dakle, posao. Želiš li da saznaš o čemu se radi? — upita Pul. Ispraznio je čašu koju Šejn nije ni dodirnuo.

Šejn potvrdno klimnu glavom.

— Koliko je nama poznato ti si predstavnik vlade —

rekao je Pul. — Vašington te je poslao da pronađeš zlato. — je je vlada Sjedinjenih Država namenila Dijazu i koje je prigrabi'o za sebe ono kopile El Tajger.

Šejn klimnu glavom. Njih dvojica su se zadovoljno osmehnuli. Kod čoveka ovakvog kova nikad se nije znalo šta sledećeg trenutka može uraditi, čak i kad mu je revolver prazan.

— Dobro — promrmlja Prak zadovoljno.

— El Tajger je negde u blizini sakrio sanduke sa zlatom — prekide ga Pul i pogleda u Šejna.

Šejn ponovo klimnu glavom.

— Naravno, postoji mogućnost da su se tih sanduka domogli oni nitkovi koji su oslobodili El Tajgera iz zatvora i...

Šejn odmahnu glavom.

— Ne — reče on odlučno. — El Tajger ne veruje nikome. Sumnja u svakoga. Uvek je bio takav, a pogtovu sada.

Dva čoveka su ga zbunjeno gledali.

— Znači ti veruješ da El Tajger nikom nije odao tajnu gde se nalazi zlato? — upita Pul.

— Ja mislim da on čuti — odgovori Šejn. — Meri Hol je bila među onima koji su ga oslobodili iz zatvora. A ona se obesila o vrat generalu Meridi. To joj Leone neće oprostiti, osim...

Prestao je da govori.

— Osim ako se njih dvoje nisu već ranije dogovorili i da Šejn se osmehnu.

— Osim ako se njih dvoje nisu već ranije dogovorili i da je oslobađanje El Tajgera već unapred bilo planirano.

— A ko može tvrditi da nije bilo baš tako? — brundao je Pul.

Šejn sleže ramenima.

— Ja tako mislim — promrmlja on. — Naravno, sasvim je moguće da se ja varam.

— Čemu služi ovakav beskoristan razgovor? — prosikta Prak ljutito

Pul klimnu glavom.

— Prak je u pravu — progundao je on. — Mi u stvari ne znamo šta se u međuvremenu dogodilo. Ili su oni izneli sanduke iz skrovišta i odneli ih gore u brda, ili pak zlatni dolari leže negde tu u blizini La Palme. Naravno, zakopani u zemlji. Šta ti misliš, Šejne?

— Čini mi se da može biti baš tako — odvrati Šejn zamisljeno. Primetio je da su njih dvojica ljuti na njega, ali se nije uzbudivao.

— Mi ćemo se dokopati miliona! — ciknu Prak. — A ti ćeš nas voditi, Šejne! Niko u tome ne može da te spreči. Uostalom, tvoj jedini zadatak ovde u Meksiku je da pronađeš sanduke sa zlatnim dolarima.

— Ti si sa la imaš na raspolaganju jednu celu grupu momaka, gazda — obavesti ga Pul i osmehnu se. — Tu smo nas dvojica i još četiri naša prijatelja koje smo slučajno sreli. Ili ćemo pronaći zlato u skrovištu, ranije ili kasnije, ili ćemo morati da krenemo u poteru za tom vašljivom bandom koja je odnela zlato i uzećemo im ga. Zatim delimo dolare i...

tajemo preko granice. Tajno, tiho kao pramen magle u jesenjem jutru. Slažeš li se, gazda?

— Zar vi mislite da ja imam nameru da te dolare u zlatu predam Meksikancima? — upita Šejn tobože zainteresovan za saradnju.

— Pa to nam je poznato — promrmlja Pul. — Međutim, sam nećeš uspeti da to ostvariš, prijatelju. Sada imaš jednu dobru ekipu!

Jako dobra, pomisli Šejn. Oni će se poubijati između sebe čim budemo našli zlatu. Olovo će sigurno stići mene kao prvoga. Iscerio se i uzec bocu.

— Da nazdravimo i popijemo po jednu, prijatelji! Za srećan početak i uspeh onoga što smo naumili!

Možda će Paolo pre dozvoliti da ga ubiju, pomisli Meri Hol. Ipak, život u gvođenom kavezu kao da ga je omekšao. Meri je uvidela da će teško uspeti. Međutim, treba pokušati. Kada budu tamo gore u brdima...

— Konjanici! Eno ih dolaze ovamo! — ciknu poručnik Vincente.

Pokazao je rukom prema dolini. Bile su to samo tamne tačke koje su se pokazale na mesečini. Ali, te đavolske tačke su postajale sve veće i veće.

— Karamba! — viknu Mordano. — Prokleti banditi! Moramo dalje.

Vinuo se u sedlo.

Meri Hol je opsovala. Grubo i prosto za jednu damu.

El Tajger se osmehnuo. On je primetio kada su Meri i Mordano krišom izmenjali poglede. Bio je siguran da će njih dvoje na silu pokušati da od njega saznaju tajnu sakrivenog zlata. Međutim, radije bi dozvolio da ga ubiju nego da im oda gde se nalaze sakriveni sanduci. U svakom slučaju sada mu je bilo jasno da je zarobljenik. Samo zbog zlatnih dolara prihvatili su on rizik da ga oslobode iz zatvora. Nije im ni na kraj pameti palo da pobuna treba ponovo da se rasplamsa i da vatra zahvati celu zemlju. Bili su to nitkovi koji nekada nisu bili dostojni ni toga da mu čiste cipele.

Jahali su kroz jedan kanjon. Ako na kraju nema izlaza naći će se u opasnoj klopci. Međutim, verovali su Himenezu. On se ovde zaista snalazio kao u svojoj rođenoj kući.

Kanjon je uskoro postao širi. Vodio je prema kamenitim brdima. Oni nisu ostavljali nikakve tragove. Gonjocima će biti jako teško da otkriju gde su prošli.

Dan je polako najavljivao svoj dolazak. Bilo je sve svetlije i svetlije.

El Tajger je pogledao unaokolo. Posmatrao je lica ljudi. Neke od tih momaka je negde već video, ali nije znao gde.

Ipak, setio se. Ti ljudi su došli sa Mordanom kada se on pojavio sa sanducima zlata u La Palmi. Oni nisu samo dezerirali kao kapetan Mordano nego su i opljačkali voz. Ako ih uhvate biće obešeni. El Tajger se osmehnuo. Znači, i ti ljudi iđu na svoj račun kao i on.

U podne su se zaustavili ispred jedne visoke stene da se odmore. Konji su bili umorni. Ljudi su bili umorni.

El Tajger se obratio Himenezu.

— Kuda nas vodiš, naredniče? — upita on.

Himenez se ukruti.

— Znam jedno skrovište — reče on. — Tamo nas niko ne može pronaći, generale. Ako ovako budemo jahali, bićemo tamo pre nego što se smrkne.

Meri Hol i kapetan su ćutali. El Tajger je primetio njihove ljutite poglede koji su bili upućeni njemu. Nadali su se da će biti toliko glup da im veruje! Bilo mu je jasno da će on lično ležati koju stopu ispod zemlje kada se oni domognu zlata. A sigurno će ukloniti sve tragove.

— Bojim se da je to velika greška što nismo uzeli te sanduke sa zlatom. Paolo — oglasi se Meri Hol. Ona je izgleda promenila svoju taktiku. Nežno je pomilovala rukom El Tajgera.

Paolo Leone je ćutao. Još pre nedelju dana Leone je hteo da je se otarasi i da je preda svojim ljudima kao neku živu lutku.

Kako bi se oni obradovali kada bi se domogli lepe Amerikanke! Međutim, tu je bio i Mordano. On bi sigurno branio Meri.

Dugo godina se Leone uz mnogo napora probijao do čina kapetana. Tamo u garnizonu na kraju sveta naučio je da bude lukav i podmukao. Kasnije je sebe proglasio za generala.

El Tajger se osmehnuo lepoj Meri.

— Nikada ti to neću zaboraviti, slatka moja devojčice — reče on. — Ni tebi ni Mordanu. Spasili ste mi život. Osim toga učinili ste to da ne doživim veliku sramotu. A sada ćete mi sigurno pomoći da oslobodimo Meksiko.

Nije je poljubio. Jer, ona je bila otrovnica koju bi trebalo pogaziti čizmama u pesku. A, on bi to sigurno učinio. Ipak, morao je da sačeka pravi trenutak.

Jahali su dalje. Sve više uz strmine zatalasanih brda.

— Neće proći ni jedan sat, a mi ćemo stići do našeg cilja, generale — doviknuo narednik.

Kada je El Tajger pogledao Himeneza učinilo mu se da je sve kao i ranije. Moram ga unaprediti u kapetana, razmišljao je on. Ali, za to ima još dosta vremena. Kapetanu je potrebno dosta vojnika, a njih nije bilo.

— Indijanci! — viknuo je neko. — Sto mu gromova, pa to su zaista crvenokošci!

Mordano je već bio zaustavio svoga konja na jednom peščanom brežuljku.

Da, bili su to Navaho indijanci. Tako daleko na jugu mogli su se sresti tek u poslednje vreme. Oni su se iselili preko granice u Meksiko da bi izbegli istrebljenje.

— Ima ih tridesetak — promrmlja Mordano. — I imaju puške.

Tamo na ivici peščanog brega čekala ih je smrt. To su znali svi.

— Sjašite! — riknu Mordanu. — Odlazite u zaklon. Oni dolaze.

Tri odvratna lica. Šejnu je bio dovoljan samo jedan pogled pa da shvati s kim ima posla.

Vin je bio džin od čoveka sa osmehom kojim bi i usred dana mogao da plaši decu. Bio je gluplji nego što bi se po njegovom izgledu moglo zaključiti.

Mek Lin je nasuprot ovom gorostasu bio niskog rasta ali zato čvrst i snažan. Stalno se cerekao.

Treći čovek zvao se Slim. Bio je neugledan i za njega čovek ne bi dao ni pet para. Međutim, takvi često mogu biti najopasniji i Šejn je posebno motrio na njega.

Tu je bio još jedan čovek. Zvao se Poker Fred. Šejn je njega već više puta sreo. Njegovo pravo ime niko nije znao. On je bio kočkar i znao je sve trikove sa kartama. Visok i vitak, a uz to još i lepog lica i bujne kose on je ne samo privlačio poglede devojaka nego su se one same prosto lepile za njega. Tome su doprinosili uski brkovi i lepe obrve. Zavodnik kakav se retko sreće. Međuti, Šejn je znao da je u mnogim državama bila raspisana poternica za njim. Ne samo zbog varanja na kartama već i zbog ubistava. Naravno, on je tvrdio da je uvek pucao samo u nužnoj odbrani. Ipak, Poker Fred nikada nije sačekao sudsku raspravu već je nestajao bez traga i glasa. Izgleda da nije verovao pravnicima.

— Halo, amigo — reče Poker i dodirnu rukom ivicu svoga šešira. Nosio je „stetson” sa širokom srebrnom ivicom koji je koštao bar pedeset dolara. Mora da ga je dobio na kockanju ili ga je ukrac, pomisli Šejn.

— Samo si mi još ti nedostajao — reče Šejn i namršti se. — Ovog puta će to biti đavolski opasna igra, amigo. Igra bez trikova i lažnih karata. Nema varanja, opominjem te na to.

Poker Fred sleže ramenima.

— Čini mi se da si u pravu, gazda — promrmlja on. — Međutim, šta mi je drugo bilo preostalo? Prešao sam srećno preko granice i to na vreme. Čovek ipak mora od nečeg živeti, zar ne?

Šejn odmahnu rukom.

— Da li si nekad pokušao da živiš od poštenog rada? — upita on.

— Od... od čega? — iznenadio se Poker Fred. On je gledao u Šejna kao da nije razumeo nijednu njegovu reč.

Šejn mu je okrenuo leđa uveren da uzalud troši reči.

Sada ih je bilo sedam. Bar dvojica su želeli njegovu smrt. Pul i Prak Verovatno i neko od ostalih.

Dok su jahali preko mirnog trga iz zgrade banke na suprotnoj strani izašao je general Pančo Pekos koji se tu bio smestio. Kada je primetio Šejna mahnio mu je da dođe.

— Ko su ovi ljudi? — upita general i namršti se.

Svi su bili Amerikanci i to je bio dovoljan razlog da budu sumnjivi u generalovim očima.

— Moja družina, generale — objasni Šejn. Njegovi revolveri bili su prazni. Iza njega nalazili su se Prak i Pul. Jako lako mu se može desiti da dobije metak u leđa.

— Gde ste našli ove ljude?

— Doveo sam ih sa sobom.

— Zar vam meksički vojnici nisu bili dovoljni, senjore? — frknu Pekos.

— Zbog sporazumevanja, generale — odvrati Šejn. — Znao je to laž. jer Šejn je govorio odlično španski jezik.

Bila je to laž. jer Šejn je govorio odlično španski jezik. To je znao i general Pančo Pekos.

— Da li ste naišli na neki trag El Tajgera? — upita Šejn.

Bilo je to čisto rугanje. General Pekos se namrštiо kao zlo vreme. Izgleda da je đavolski opasno poželeo da zadavi Šejna.

— Još nismo -- promrmlja on. — Ali, ja sam siguran da će nam to kopile uskoro pasti šaka. A- kuda ste se vi uputili senjor?

General Pekos je primetio da su Šejnovi ljudi opremljeni za dugo jahanje.

— Tražimo sanduke sa zlatom, generale. Zato su me i poslali ovamo.

— A El Tajger? — frknu general. — Zar nije bolje da učestvujete u poteri za njim?

Šejn se osmehnue.

— Zašto, generale? Pa vi sami kažete da će vaši vojnici brzo uhvatiti to kopile.

General Pekos je mračnim pogledom otpratio Amerikance koji su nestali iza ugla ulice na drugoj strani trga. Možda je najbolje da se za njima pošalje jedna četa vojnika, pomisli on. Ti tipovi su mu se dopadali isto tako malo kao i Šejn. Jer, šta onda ako oni pronađu sanduke sa zlatom i uhvate maglu?

— Taj nitkov mi gadno smrdi — prosikta Pul. — Verujem da ću poslati četu vojnika da nas posmatraju.

— U to ne treba sumnjati — oglasio se Poker Fred. — Da sam na njegovom mestu i ja bih to učinio.

Osmehnue se.

— To je stvarno lep čovek, pomisli Šejn. Nije onda ni čudo što žene trče za njim i nude mu se.

— Na šta vi stavljate svoju kartu? — upita Šejn. — Da li vam je jasno da će nas odsada uvek pratiti senka. I, ako pronađemo zlato Pekosovi vojnici će nam ga uzeti.

Indijanci su galopirali u početku polako a zatim sve brže i brže niz peskoviti breg. Čuli su se njihovi ratnički poklici.

Meri Hol je čučala iza kamenja pored El Tajgera.

— Sa tvojim prokletim zlatom bi se verovatno mogli otкупiti i skinuti sa vrata onu razuzdanu gomilu! — prosikta ona.

Leone nije ništa odgovorio. Bilo mu je dovoljno da Amerikanku pogleda prezrivo. Ona nije ništa znala o Navaho indijancima i o njihovoj posebnoj naklonosti da ubijaju one koji nisu njihovi.

El Tajger je posmatrao lica ljudi iskrivljena od straha. Oni je trebalo da ga brane. To što su Indijanci bili tri puta jači, ipak nije bio razlog da premru od straha.

Oglasiše se prvi pucnji.

— Ne pucajte još! — grmnu Mordano. — Sačekajte da priđu bliže!

Ipak je ovo bolje nego da me voze kočijama kroz ceo Meksiko, pomisli El Tajger. Zatim bi me obesili. Međutim, smrt je smrt, a on nije hteo da umre.

— Pali! — komandova Mordano.

Komanda je bila mirna i tačna. Međutim, to nije mnogo uticalo na njegove ljude. Mnogi od njih u brzini su promašili cilj. Neki Indijanci su pali s konja, ali ih to nije zabrinulo. Na svu sreću i oni su gađali loše. Ipak, već u samom početku pogodili su dvojicu Mordanovih momaka. Jednog u grudi, a drugi je bio okržnut olovom u rame.

— Sto mu gromova, nišanite tačnije ili ćete biti skalpirani! — riknu Mordano i ponovo obori jednog Indijanca sa ponija. Bio je to čovek koji se nalazio na sredini grupe i nosio perje poglavice.

Izgleda da je Mordano postigao pun pogodak. Indijanci su okrenuli svoje konje nazad i pobjegli.

— Oni će sigurno doći ponovo — rekao je poručnik Vincente.

Mordano se pobrinuo da se ukaže pomoć čoveku koji je lakše ranjen. Drugi momak sa olovom u grudima je izgleda već krenuo na daleki put bez povratka. Njemu nije više bilo spasa.

El Tajger je računao hladno. Jedan od njegovih vojnika ostao je u La Palmi. Na umoru. Sada ovaj ovde. Ostalo ih je još samo šest. Tu je bio i Mordano, zatim Himenez i Vincente, znači ukupno devet. Ako računa i sebe ima ih deset. Od toga jedan je ranjen, bez obzira što nije teško.

El Tajger je prebrojao Indijance koji su ostali da leže na zemlji. Bilo ih je pet. Jedan od njih bio je poglavica. Dakle, imaće posla još sa otprilike dvadeset pet ratnika. Biće to zaista teška borba.

Baš dok je razmišljao čuo je Mordanov glas:

— Vraćaju se! — viknu on. — Nemojte pucati ranije! Nišanite dobro i pucajte onda kada ja komandujem! Jasno?

Ovog puta je sve išlo bolje.

Dođuše, jedan od Mordanovih vojnika ostao je da leži na zemlji i preseli se na onaj svet, ali ista sudbina zadesila je i šest Anača. Ostali su okrenuli konje nazad i pobjegli.

Mordano je klekao pored ranjenog čoveka koji se držao za stomak i cvilio kao ranjena zver.

Mordanu je bilo jasno da tu pomoći nema. Obrisao je rukom oznojeno čelo.

Čovek je izdahnuo.

Ubrzo je Mordano ustao. Njegovo lice bilo je smrknuto.

— Mislim da im je sada dosta i da se neće vratiti — rekao je on.

Na njihovu sreću, bio je u pravu.

Pošto su sahranili dvojicu mrtvih momaka krenuli su dalje.

Tada su poveh konje uzbrdo kroz jedan uski, stenoviti klanac. Kolibu su ugledali tek kada su stigli do izlaza.

Narednik Himenez se obratio El Tajgeru.

— Ovde vam ne preti nikakva opasnost, generale! — reče on.

Paolo Leone pogledao je u Meri Hol. On je imao svoju računicu. Ipak, osmehnuo se zadovoljno. Sve dok se ovi nitkovi ne domognu zlata njegov život neće biti u opasnosti.

Pogledao je oronulu kolibu. Možda će ovo biti novi početak! Mnogi su pre njega iz tako bednih koliba krenuli u pobedonosni pohod!

*

U podne su se odmorili pored jednog potoka čija je voda žuborila i preko kamenja žurila nekud u daljinu.

Šejn je raširio geografsku kartu na kojoj je bila ucrtana jedna polukružna linija. Ljudi su stajali oko njega i gledali u kartu.

— Poznato nam je da je El Tajger prilikom napada u La Palmi noću umakao sa dvojicom bandolerosa i odneo zlato. Ujutru se vratio u grad. Bio je sam. Sanduka nije bilo a nije bilo ni njegovih pratilaca.

— Sasvim je sigurno da je tu dvojicu ubio — reče Pul i odmahnu rukom. — Nije želeo da još neko zna za tajnu.

— Sve je jasno — kazao je Šejn.

— A šta znači ova crvena linija, gazda? — upita Poker Fred.

— Izjahao sam i procenio. Odlazak i povratak El Tajgera. Potrebno vreme da se zakopaju sanduci. Zatim, koliko je vremena potrebno da ubije dvojicu pratilaca i da stavi njihova tela koju stopu ispod zemlje. Ova crta nam pokazuje gde moramo da tražimo. Sve je maglovito, to moram priznati, ali to nam je jedino od čega možemo poći.

— Znači mi možemo da tražimo mesecima, a da ne nađemo ništa! — režao je ridokosi Slim ljutito.

Šejn se isceri prema njemu.

— Niko te ne prisiljava da jašeš sa nama, čoveče — odvratila on. — Ako nećeš, onda okreni zadnjicu na drugu stranu i idi kud god želiš.

— Eno ih! — ciknu Prak. On je pokazao rukom u pravcu grupe vojnika koja je izlazila iz kanjona kojim su i oni prethodno projahali.

— Neka davo nosi Meksikance! — frknu Pul.

Bilo ih je tridesetak.

Šejn se nije zabrinuo. General Pekos verovatno to nije shvatio, ali on je Šejnu poslao ljude koji će služiti kao neka vrsta garancije da će ostati živ.

Vin opsova. Gledao je ljutito u najbližeg vojnika.

Poručnik koji je vodio jedinicu skočio je iz sedla i podigao ruku u znak pozdrava.

— Ja sam poručnik Aldo, gospodo — reče on i osmehnu se. — Mi imamo čast da vas štitom dok tražite sanduke sa zlatom.

Šejn mu pride i pruži mu ruku.

— To je dobro, poručniče — reče on. — Više očiju više vide. Drago mi je što ste došli.

Time je Šejn zaista rekao istinu. Međutim, ostali su se cerili i jedva su uspevali da sakriju koliko su ljuti.

— Kakva glupost — gundao je Pul. — Sa toliko ljudi uništicemo i ono malo tragova koji postoje.

— Naredba generala Pekosa, senjore — reče poručnik. — Da li vi imate nešto protiv?

Rekao je to oštro i to je bila opomena da se sa ovim vojnicima ne treba šaliti. Šejn se nasmejao. Okrenuo se na drugu stranu da ostali to ne primete.

— Nešto mi je sada odjednom palo na pamet — reče Šejn. — Jutros sam podmazivao svoj revolvere i zaboravio sam da ih napunim.

Izvadio je revolvere iz futrole i napunio ih mecima.

Pul i Prak su se namrštili. Međutim, nisu rekli ništa.

Pekosova zaštita već se pokazala korisnom. Šejn je izvadio kartu i objasnio poručniku šta znači crvena linija.

— Odlično, senjore — složi se poručnik. — To će nam mnogo pomoći.

Jednog trenutka Šejn je pomislio da kaže kako stvari stvarno stoje. Međutim, došlo bi do prolivanja krvi, a on to nije želeo. Osim toga nije smeo potceniti Pula, Praka i ostale nitkove. Oni bi upucali bar polovinu Meksikanaca pre nego što im se oduzme oružje. Bilo je pametnije da sačeka neku pogodniju priliku.

III

Otkako su stigli u malu, sakrivenu kolibu dani su prolazili jedan za drugim, a ništa se nije dešavalo. Monotono i dosodno. El Tajger je bio čovek koji je hteo stalno nešto da radi. To ipak nije imalo nikakve veze sa njegovim ljudskim kvalitetima. Ovde u ovom pustm kraju bio je toliko usamljen da ga je to skoro dovodilo do ludila.

Živeo je u kolibi sa Meri Hol. Sve je bilo tako bedno. Nije bilo ni pravog kreveta već su spavali na truloj slami.

Ostali, čak i Mordano spavali su u malim kolibama koje su na brzinu sami sagradili. One su prokišnjavale. Ipak, svaka sreća je da je kiša retko padala.

El Tajger je bio hladan prema Meri Hol. Samo kada mu se prohtelo uzimao ju je kao što se uzima jedna obična prostitutka.

Narednik Himenez se ponudio da rizikuje svoju sopstvenu kožu i odjaše u La Palmu kako bi saznao šta se u ovo vreme događa.

Posle tri duga dana on se vratio.

El Tajger je stajao na vratima kolibe i nestrpljivo gledao u Himeneza.

— Još uvek nas traže, generale — obavestio ga je narednik. — A traže i sanduke sa zlatom. Taj gringo, Šejn, okupio je jednu grupu Jenkija. Tako sam čuo. Osim toga sa njima jašu i meksički vojnici.

El Tajger se hladno osmehnu. Bio je siguran da oni neće uspeti da pronađu zlatne dolare.

Bio je u pravu. Posle dve nedelje Šejn je prekinuo traženje i vratio se sa svojim ljudima i vojnicima natrag u La Palmu.

— Ali tu je još nešto, generale — nastavio je Himenez. Bio je nestrpljiv da saopšti El Tajgeru veliku navost. — Vojnici u Čihuahui su se pobunili. Mnogi su dezertirali. Oficiri koji su im se suprotstaviti bili su ubijeni. Već dve nedelje vojnici ne dobijaju platu. Takođe i u provinciji Čakistekas izgleda da vri, jer general Sančez je napustio La Palmu sa svojim trupama.

Tamne oči El Tajgera su sevnule. Pobeda! Potajno se nadao da će se to dogoditi. Dolare kojima je predsednik Dijaz hteo da popuni prazne državne kase imao je sada u svojim rukama.

Ljudi koji su stajali blizu El Tajgera i Himeneza vikali su radosno. Izgleda da su neki od njih još uvek verovali u pobedu.

Paolo Leone, zvani El Tajger pogledao je ljude oko sebe. Da li je moguće da se sve počne iznova?

Čak je i Mordano stegao pesnice.

— Živeo predsednik Leone! — viknu on.

Samo je Meri Hol ostala hladna. Gledala je u njega i mrštila se. Zar joj nije jasno da time odaje da je veštica kojoj je važan samo novac?

Idućeg dana El Tajger je poslao sve ljude, osim Mordana, da traže nove bandoleroze. Jedna grupa, na čelu sa njim, trebalo je da najpre osvoji La Palmu, a onda da se krene dalje. Sada je imao dovoljno novca za oružje. Doborovoljci će sigurno da navale kao muve na šećer. Tako je bilo ranije.

Veliki preokret! El Tajger se i nadao da će se tako dogoditi.

Gledac je u Meri Hol. Mrštio se. Najzad je ipak došlo vreme da tu otrovnu zmiju zgazi nogama.

Prošlo je već više nedelja i tek sada se pojavio jedan jačač ovde na mestu koje se nekad zvalo hacijenda

Sve je delovalo divlje i zapušteno. Svega nekako govoda paslo je travu u zelenoj dolini. Nekad ih je bilo skoro dve stotine. Kuda li su nestala tolika grla stoke? Sigurno ih je neko ukrao, pomisli Roko de Vestro. Sve je ovde bilo tako oronulo i jadno, a tako je izgledao i sam Roko. Dobro je još jedino to što je još živ. Jer, bilo je mnogo onih koji su sada

mrtvi ljudi. Pali su u borbi sa regularnom vojskom. La Palma je ličila na pravi pakao.

Roko je osećao da ga grize savest zato što je pobjegao kukavički iz La Palma. Kao neki lopov!

Da, on, Roko de Vestro, verovao je da će uspeti pobuna koju je predvodio Paolo Leone. Verovao je u to da će doći novi dani koji će nezadovoljnom siromašnom narodu Meksika doneti slobodu. Roko de Vestro pri tom nije bio od onih koji su gladovali. On je bio vlasnik hacijende, svoj sopstveni gospodar. Doduše njegova hacijenda nije bila tako velika, ali je bila tolika da je mogla da ishrani njega i Končitu i vakeroše kao poslugu.

Roko se osvrnuo unaokolo. Niko se nije nalazio pored ono malo goveda što je preostalo od velikog krda. Nije se video nijedan vakero. Oni su verovatno svi, ili bar većina njih, otišli da se bore za El Tajgera i da prolivaju svoju krv.

Končita! Pomisao na nju pekla ga je kao živa vatra. Kao da mu je neko zabio nož u srce. Ona ga je osramotila. Ne. El Tajger nije nju odveo na silu. Končita se obesila El Tajgeru o vrat. Postala je njegova ljubavnica. A on ju je, kao neku prostitutku, dao onima s kojima je jahao kada mu više nije bila potrebna.

Roko je stigao do drveta u čijoj senci se nalazila klupa na kojoj su on i njegova sestra uveče voleli da sede.

Kada je iz senke na sunce izašla devojka Roko je zaustavio konja. Sto mu gromova, pa to je Končita! Nešto kao da mu je zastalo u grlu.

Polako je jahao prema svojoj sestri Končiti.

— Do đavola! — promrmlja Roko sebi u bradu. Ta luda žena! Zašto se vratila? Zar nije znala da će on doći da je ubije.

Bila je vitka. Omršavila je i njeno lice je odavalo zabrinutost i strah.

Međutim, to nije smelo da utiče na Roka! Opsovao je tiho. Jedna de Vestro koja se sama ponudila da bude prostitutka! Sada će morati to da plati. Drugog izlaza nije bilo.

Roko je osetio kako ga ponovo nešto guši u grlu.

Blizu Končite je zaustavio konja. Njihovi pogledi su se sreli.

— Uradi ono što moraš, brate — reče Končita tiho.

Ona zna da ću je ubiti, pomisli Roko.

IV

— Vi ste me razočarali, bedniče — reče general Pekos ljutito.

Šejn se samo nasmešio.

— Sva sreća što s nama jaše vaš poručnik Aldo inače biste pasumnjali da sam pronašao zlato i da sam ga sakrio — promrmlja on. — Međutim, mi ćemo i dalje tražiti.

Lice Panča Pekosa se ukočilo. S tim prokletim novcem iz Amerike sve bi se sredilo. Isplatili bi vojnike, a pobuna bi bila lako ugušena.

— Predsednik Dijaz neće biti nimalo obradovan — mrmljao je Šejn. — El Tajger pobegao. Novac koji mu je poslat iz Vašingtona je nestao. Uz to još i vojnici dezertiraju.

Pančo Pekos se namrštio. Šejn je primetio kako je svoje koščate ruke savio u pesnice.

— Kada ćete krenuti, generale? Čuo sam da je u Čihuahui davno uzeo stvar u svoje ruke. To je ipak vaša provincija.

Pekos ga je posmatrao kao bik kome su stavili crvenu maramu ispred rogova.

— Vi ćete i dalje tražiti novac — rekao je on. — Savetujem vam da ga što pre pronađete, senjor Šejne. Inače... — prestao je da govori.

— Inače? — upita Šejn.

Pekosove obrve su se preteći podigle.

— Nemojte toliko da budete burni u sebe zato što vas je poslala vlada Sjedinjenih Država, gringo — ciknu on. — Setite se toga da i onome koga je poslala vlada može nešto da se dogodi.

— Razumeo sam, generale. Moj sledeći izveštaj Vašingtonu biće tamo primljen sa velikim interesovanjem. Nemojte misliti da možete da me zaplašite.

Pekosove usne se stegoše.

— Neće biti izveštaja, gringo. O tome ću se ja postarati.

On se stvarno postarao. Na telegrafskoj stanici više nisu puštali Šejna da šalje poruke. A sa poštom nije ni pokušao, jer ona ionako ne radi. Osim toga njegova pisma bi zadržali, to je Šejnu bilo jasno. Takođe je znao i to da je on neka vrsta zarobljenika sa nešto malo slobode kretanja dok traži zlato.

Ubrzo se pročulo da El Tajger u brdima sakuplja nove bandoleroze. Bio je to dovoljan razlog za Pekosa da u La Palmi ostavi jaku jedinicu. Kapetan Tagona bio je sada komandant grada. Pekos je ostavio poručnika da nadgledaju Šejna i Amerikance. Kandidati za smrt, pomisli Šejn. Bio je ljut na Pekosovu kratkovidost. Ako pronađu zlato onda su Aldo i njegovi vojnici izgubljeni. Međutim, Šejn je već bio izgubio nadu da će pronaći zlato koje je odneo El Tajger. To je bilo toliko teško kao kada se traži igla u plastu sena.

Končita je stajala ukočeno i čekala. Čekala je da je njen brat ubije.

Roko je držao revolver u ruci. Orož je već bio povučeno. Samo još da opali metak. A onda je primetio dve suze koje su se kotrljale niz Končitino lice. Kao nekad kada je bila dečak, a on je držao u naručju i tešio je dok je plakala. Oni su rano ostali siročići. Roko je u neku ruku bio i otac i maika mada nije bio mnogo stariji od Končite.

Roko je skupijao hrabrost.

— Hajde, pucaj već jednom — prošaputala je Končita — Prekini mi već jednom muke.

— Luda! Ti mora da si bila sasvim poludeła — rekao je Roko. Oružje u njegovoj ruci bilo mu je teško.

— Možda sam stvarno luda — reče Končita tiho.

— Zašto si se predala El Tajgeru kao kakva jeftina prostitutka.

— Jesam li? Možda! Verovatno si ti u pravu.

— Ja sam te pitao zašto? To nije odgovor! — riknu Roko. Naslonio ruku u kojoj je bio revolver na sedlo.

— Ti to ipak ne možeš da shvatiš. Da, sigurno nećeš moći da shvatiš — kazala je ona i sada se čak i osmehnula. Bledo i umorno. Kao prvi sunčevi zraci ispod oblaka.

To je naljutilo njenog brata ali ga je i pokolebalo. Dođavo! Zašto već jednom ne povuče obarač i prekine ovu užasnu dramu. Namrštio se.

— U El Tajgera sam se zaljubila već onda kada sam ga prvi put srela — uzdahnu Končita. Pogledala je svoga brata pravo u oči. Branila je svoju ljubav. Ne, toga se ni sada nije stidela. — I, volim ga i sada! — viknu ona energično.

Bio je to uzvik očajanja, a možda i protest što će morati da umre zbog svoje ljubavi i to od ruke svoga brata.

Roko se kolebao. Osetio je da neće moći da učini ono što je bio naumio. Končitin odgovor ga je zbunio.

— Ta prokleta svinja! — frknu on. — Ti lažeš, Končita! Ne misliš valjda ozbiljno kad kažeš da ga još uvek voliš. To proketo kopile!

— Ipak, tako je, brate — odvrati Končita mirno. — Ali, ja sam znala da ti to nećeš moći da razumeš.

Roko se zamislio. Zašto nisam ubio El Tajgera, tog smrdljivog jazavca, kada sam to sa Končitom gledao svojim rođenim očima? Da, zašto nisam? A sada je znao i odgovor. Paolo Leone ga je hipnotisao svojim đavolskim očima. Onim što je pričao o siobodi! On, Roko, poverovao je tada toj ajkuli od čoveka. A nije ga ubio ni onda kada je El Tajger prepustio Končitu Amerikancima kao neku jeftinu prostitutku. Ona je trebalo...

Roko opsova i vrati oružje u futrolu. Skočio je iz sedla. Za trenutak je oklevao, a zatim je stavio ruku na Končitino nežno rame.

— Hajdemo u kuću, sestro — promrmlja on. — Gladan sam. Nadam se da imaš pripremljeno nešto za tvoga brata.

*

Poker Fred to naravno nije mogao da propusti.

Šejn je tako i mislio da će biti.

Sedeli su za velikim stolom u kockarnici kantine. Poker Fred sa cigarom između sjajnih belih zuba sa osmehom je delio karte. Ispred njega je stalno rasla gomila novca. Nisu igrali žetonima zato što ih u La Palmi nije bilo. On je skoro stalno dobijao i njegovi protivnici za stolom su počeli da se ljute.

Pul i Prak su se takođe nalazili među igračima. Komandant grada Tagon takođe je igrao. Njemu je izgleda najteže palo to što gubi.

Šejn je stajao pozadi i čekao kada će odjeknuti eksplozi-

ja, jer izgleda da je u vazduhu bilo jako mnogo dinamita. Ipak, Poker Fred nije mario za to.

Kada je kockar stavio na sto jednu po jednu kartu, kapetan Tagon je prebledeo. Fred je podigao obrve i kao poslednji bacio na zeleni sto kartu. Bila je to karo dama.

Tagon je do poslednjeg trenutka bio siguran da je pobedio. Tri asa i dva kralja. Puna kuća. Veliki dobitak. Međutim, to nije bilo dovoljno protiv četvrte dame koju je Fred do poslednjeg trenutka zadržao u ruci. On je pustio kapetana da se koprca kao ribica na udici.

Kapetan Tagon gurnuo je stolicu nazad. Pogledao je ljutito u Freda.

— Vi varate, senjor! — ciknu on besan kao ris. — Vi ste neka prokleta varalica!

Poker Fred je mirno rekao novčanice.

Možda mnogi nisu to приметили, međutim Šejnovom oku nije promaklo da je Fred varao. Fred je skoro svakog dela sekunde podizao obrve i gledao u kapetanove oči, mada je to radio tako kao da ga kapetan uopšte ne interesuje.

— Narediću da vas uhapsе i obese, zato što ste varalica, vi kućkin sine! — ciknu kapetan.

Bolje da je to uradio. Međutim, kapetan Tagon je bio suviše uzbuđen. Mašio se svog službenog pištolja.

I, onda prasnuse pucnji. Poker Fred je bio brži. Pogodio je Tagona i to smrtno.

*

Idućeg dana Šejn i njegova grupa su krenuli ponovo u potragu. Bez Poker Freda koji je čučao u gradskom zatvoru. Nije tu bio ni poručnik Aldo. On je posle iznenadne pogibije kapetana Tagona preuzeo komandu nad trupama u gradu. Samo pet vojnika jahalo je kao neka bedna pratnja.

Šejn je pomislio na to da je bolje da ne nađu zlato. Ako ga nađu onda je to sigurna smrt za Meksikance. Šejn nije video nikakvu mogućnost da ih zaštiti od ostalih. Ni sam nije znao da li će izvući živu kožu.

— Moramo oteti Freda iz kaveza, gazda — brundao je Vin. On je sigurno bio glup, ali ipak se to nikada ne zna. Čak i da je tačno to da on malo teže shvata neke stvari, mora se priznati da je imao dobro srce i da, eto, po svaku cenu želi da oslobode njihovog druga i spase ga vešala.

Šejn se namršti.

— Kako da to uradimo? — upita Šejn. — On je hladnokrvno ubio komandanta grada. To je dovoljno da visi na užetu. U La Palmi se na svakom koraku nalazi vojnik. Ima ih bar stotinu, amigo. Da li si razmišljao o tome?

Vin protrlja svoje oznojano čelo. Razmišljao je.

— Meksikanac je prvi potegao pištolj — promrmlja on posle izvesnog vremena. — Kapetan je optužio Freda da vara, međutim ko to može dokazati?

Šejn se osmehnulo.

— Ja znam da je Fred varao — reče on. — Poznajem

ga od ranije. Međutim, on je suviše lukav i pametan i nika-
da mu nisu ušli u trag.

Kasnije su došli Pul i ostali.

— Oslobodićemo ga! — grmnu Pul.

— Bez mene — objasni im Šejn.

— Ti si neki prokleti kućin sin — ciknu Prak. — Zar
bi ti dozvolio da tako ubijaju nas jednog za drugim?

— Ne znam šta na to da ti odgovorim! — reče Šejn.

Nešto kasnije primetili su bandoleroze.

— Sto mu gromova! — riknu Mek Lin i pokaza rukom
jahače koji su stajali na izlazu iz kanjona i gledali ovamo
gore u njih. Vidite li one nitkove? Liče mi na bandoleroze.

— Ne samo da liče, to su oni — potvrdi Šejn. — To je
prethonica El Tajgera. Verujem da će uskoro stići u La Pal-
mu.

Bandolerosi nestadoše u kanjonu.

— Napred za njima! — ciknu jedan od vojnika koji su
jahali sa njima.

Ostali Meksikanci poteraše svoje konje. Ali, pre nego
što su stigli u kanjon primetili su da Amerikanci nisu pošli
sa njima. Vratili su se.

— Zašto... — dahtao je narednik koji je komandovao
Meksikancima.

Šejn ga prekide.

— Pre nego što o tome naširoko i nadugačko budemo
pričali, izgleda, bolje je da ćutimo. Mi tražimo zlato. Ako ste
vi nešto ljuti na bandoleroze onda jašite za njima.

Narednik se namrštitio. Ipak, ostali su.

Sledeća četiri dana primećivali su sve češće bandoleroze
u daljini.

Šejn se zabrinuo. Nije imao ni najmanje želje da se su-
kobi sa El Tajgerovim bandolerosima čiji je broj iz dana u
dan sve više rastao.

Kada su se vratili u La Palmu nasuprot svim očekiva-
njima Poker Fred je još uvek bio živ čovek. Sledećeg dana
sud je trebalo da donese odluku o njegovoj sudbini. Kakva
će biti odluka u to niko nije sumnjao. Kockara je čekala si-
gurna smrt. Omča oko vrata i put na onaj svet! A ispred
grada nalazili su se bandolerosi El Tajgera.

Šejn je uzeo jednu bocu viskija i krenuo gore prema Lo-
li.

Međutim, što je više pio utoliko je bio trezniji.

Kada je negde u ponoć kliznuo iz kreveta i obukao se
Lola je razrogačila oči. Šta to sada treba da znači?

— Šta ti je, dragi, kuda ćeš? — upitala je ona. — Koc-
kanje u gradu je zabranjeno od onog trenutka kada je tvoj
prijatelj upucao kapetana.

Šejn se namršti.

— Ako misliš na Poker Freda onda znaj da on nije moj
prijatelj, slatka moja.

A zašto je onda baš usred noći krenuo preko trga i to
upravo prema gradskom zatvoru? Na to pitanje ni sam Šejn
ne bi znao da odgovori.

U početku je bilo teškoća. Nisu hteli da ga puste do za-

tvorenika. Sva sreća što su među stražarima bila i dvojica momaka koji su ranije jahali sa Šejnom dok su tražili zlato negde u gudurama visokih planina. Bilo je to pre dosta godina ali oni su ga se setili i nagovorili ostale da ga puste.

— Najzad — pozdravi ga Poker Fred i priđe rešetkama. — Bio si jako komotan, amigo. Sutra je trebalo da me izvedu pred sud, da li ti je to poznato?

Šejn potvrdno klimnu glavom.

— Tebi je jako dobro poznato da sam ja nevin kao novorođenče, Šejne.

— Neka te đavo nosi! — frknu Šejn. — To treba da kažeš sudiji, a ne meni.

Fred zavrte glavom.

— Zar mi se loše piše? — upita on.

— Obesiće te — objasni Šejn. — A i krajnje je vreme da to urade.

Bio je neraspolažen. Zašto je, zaboga, u ovo doba noći došao ovamo?

— Onda još noćas morate da me izbavite iz ove rupe! — ciknu Fred.

— Zašto da to uradimo? — upita Šejn hladno.

— Zato što ja znam gde se nalaze sanduci sa zlatnim dolarima — odgovori Fred i isceri se. — Vi ste projahali porred njih kao neke ćorave kokoške.

V

Zvezda Paola Leonea se nije ugasila. Ne, ona je još uvek bila sjajna. Uskoro će je ljudi ugledati kako sija iznad celog Meksika! Bar tako je mislio Mordano. Njegov odnos prema Amerikanki više nije bio tako dobar. U početku je Mordano u svom oduševljenju, pošto je bio desna ruka El Tajgera, mislio da mu kaže sve, da je ta Amerikanka kao Eva u rajuhтела da ga nagovori da jede zabranjeno voće.

Kada ga je Meri Hol u La Palmi prepoznala uprkos tome što se bio preobukao ona mu je hladno predložila da se odluči: ili će biti obešen ili će joj pomoći da oslobode El Tajgera iz zatvora. Ali ne da se obnovi pobuna. Želela je da se domogne sanduka sa zlatom. A samo je El Tajger znao gde se oni nalaze.

Praktično mu nije ostavila drugi izbor. Kada bi to sada priznao El Tajgeru moglo bi svašta da se dogodi.

Dakle, najpametnije je bilo da ćuti. Mordanova najveća želja je bila da umaršira s njim u glavni grad Meksika. O američkom zlatu nije razmišljao. Ono se nalazilo kod El Tajgera i on će sigurno s njim uspeti da okupi liude i postigne pobedu.

Meri Hol je sada osetila da je ostala sama.

Mordano je stajao kruto kao da je progutao koplac. A ona je primetila da je El Tajger ljut. Izgleda da je odmah u početku prozreo njene planove. I sigurno će joj se osvetiti. I to će biti surova osveta. Narediće da je ubiju, a da pri tom ni okom ne trenne. Pre toga će je prepustiti tim divljim ti-

povima koje je nazivao svojim vojnicima. Svakim danom se sve više bojala.

Već nedelju dana El Tajger je nije ni pipnuo. Bio je to loš znak. On se izmenio. Čak i spolja. Doduše on nikada nije bio lep. Samo njegove oči su bile nešto posebno. Kada bi pogledao nekoga kao da ga je omadijao. Meri je to osetila na samoj sebi.

Kada su ga oslobodili iz zatvora u La Palmi te njegove oči kao da su bile izgubile sjaj. Sada su bile ponovo kao vatra koja gori. Nasuprot tome njegov izgled je bio užasan. Ličio je na nekog ružnog patuljka. Bio je oslabio i od njega je ostala skoro sama kost i koža. Tek njegovo lice! Ranije se brijač, a sada je imao brkove i prosedu bradu. Ličio je na jarca.

Meri se nikada nije baš mnogo doterivala. Međutim, ipak je on njoj bio odvratan tip. I kada je poželeo da je ima kao ženu ona je to nerado činila. Sada mu se prosto nudila. Nadala se da će on zaboraviti mržnju prema njoj.

Ispred kamene kolibe čuo se topot kopita. Ljudi su nešto dovikivali.

Meri je izašla iz žbunja gde se sve češće sakrivala.

Stigla je nova grupa bandolerosa koju je vodio poručnik Vincente. Meri je videla El Tajgera kako stoji na vratima kolibe.

Bila je to neka divlja horda. Verovatno seljaci koje je Vincente pokupio sa njihovih njiva. Međutim, svi su imali puške i na grudima su im se nalazile ukrštene patrone.

Mordano je nešto komandovao.

Ljudi su skočili sa konja i pokušali da zauzmu vojnički stav što im očito nije pošlo za rukom.

To ni u kom slučaju nisu bili vojnici. Pre bi se reklo da su banditi.

Tako su i izgledali. Međutim, oni će se boriti kao lavovi za El Tajgera zato što se nadaju da će nešto opljačkati.

— Sa ovima nas ima skoro dvesto, generale! — objavi Mordano svečanim glasom.

El Tajger prelete pogledom preko gomile ljudi. On ih je prihvatio jednostavno onako kako se prihvata krdo goveda.

— Sutra krećemo! — objavi on svečano. — Uzećemo zlato i osvojicemo La Palmu.

Ljudi su vikali. El Tajgerov glas se više nije čuo. Najzad se sve smirilo.

— Poručnika Vincentea i narednika Himeneza imenujem za kapetane. Mordano je pukovnik, to znate.

— O dečko! — uzviknu Šejn iznenađeno. — Ako je to neki od tvojih trikova mi ćemo te lično odvesti ispod vešala i stavićemo ti omču oko vrata.

Fred se osmehnuo. Kao kad deli karte za kockarskim stolom. Mirno i pribrano.

— Moraš mi verovati, amigo — reče on. — Zaista govorim istinu i tu nema sumnje.

Međutim, Šejn je ipak sumnjao. Kockar je lagao kad god mu se ukaže prilika.

— Gde su zakopani sanduci? — upita Šejn.

— Nemoj biti smešan, amigo — odvrati Fred. — Ne mišliš valjda da ću ti to sada odati?

— U redu, mladiću — reče Šejn posle kraćeg razmišljanja. — Izvući ćemo te oдавде. Kako, to još ne znam. Ali, to ćemo uraditi.

— Lepo od vas — podsmevao se Fred. On je imao sve adute u svoji rukama.

— U slučaju da si lagao, obesićemo te — zapreti mu Šejn. — Je li ti jasno?

— Zar nije bolje da sada pozoveš ostale? — upita kockar ne obazirući se na Šejnovo pitanje. — I, nemojte praviti gluposti jer će nam Meksikanci biti brzo za petama. Ne zaboravi da nabaviš mazge za prenos sanduka.

Kada je Šejn prolazio kroz stražarnicu Asana se iscerio prema njemu. On je bio jedan od onih koji su ranije jahali sa Šejnom i poručnikom Aldom.

— Sutra uveče ćemo ga obesiti, senjor.

Šejn klimnu glavom.

— Znam ja to — rekao je Šejn. — Samo, ja bih došao malo kasnije još jednom da mu donesem cigarete i bocu viskija. Može li se tako?

— Dobro, senjor. Neka to bude mala radost za ubicu kapetana Tagona pre nego što krene na onaj svet.

Dok je Šejn koračao preko trga u njegovoj glavi su se rojile misli. Da li da ode kod poručnika Alda i da otvoreno razgovara s njim? Aldo je sada bio komandant grada. Samo on bi mogao da mu pomogne, ako hoće. Ali, baš u tom grmu je ležao zec. Da li hoće!

Šejnu je bilo jako dobro poznato da je Aldo pravi oficir. Međutim, bio je malo ograničen. Kako da mu objasni koliko je važno da omogući bekstvo Poker Fredu, a da poručnik ne prozre njihovu igru? Ili pak da mu kaže o čemu se radi? U pitanju je bio taj prokleti novac koji je hitno bio potreban Dijazu da bi isplatio vojnike i tako ih držao uz sebe. Biće mu potrebno dovoljno njih za borbu protiv El Tajgera. Svakog dana bandolerosi mogu napasti La Palmu.

Šejn je stajao ispred vrata kuće u kojoj je mogao naći poručnika kao komandanta grada. Dvojica stražara gledali su pospano u njega. Kada su prepoznali Šejna naslonili su se ponovo na zid i nastavili da dremaju.

Uskoro će vam presesti vaša lenjost kada se pojave bandolerosi El Tajgera, pomisli Šejn.

Poručnik nije hteo da shvati šta bi to značilo ako bi pustio ubicu kapetana Tagona da ode i traži zakopane milione. Aldo je jednostavno smatrao da je to suviše riskantno. A šta onda ako je to samo jedan novi trik kockara kojim želi da spasi svoju kožu? Onda bi on, Šejn, uvukao njega, poručnika, u jako gadan sos A, Šejn nije imao volje da bude obesin umesto Freda.

Jedan sat kasnije pored Šejna su se nalazili svi. Pul se iscerio i rekao:

— Mogao bih da se kladim da on sve nas vuče za nos, ta podmukla vaška.

Tako su mislili i ostali, osim Vina. On je verovao Poker Fredu. Podigao je ruku.

— Ko vama kaže da on ne govori istinu i da... — rekao je on.

— Dobro — prekide ga Šejn. Nije bilo vreme za duge rasprave. Bio je nestrpljiv, pošto je bilo skoro dva sata ujutru.

— Mislim da treba da rizikujemo — predloži Šejn. — Ako nas je slagao stavićemo mu omču oko vrata.

Ranije su svi razmišljali o tome da li da se upuste u rizik da oslobode Freda, sada su svi mislili na zlato koje je kockar obećao Šejnu.

— Dobro — ciknu Prak. — Izvući ćemo ga iz kaveza. Ali, ako nas je slagao i ne odvede nas do dolara obesićemo ga.

— Pa tako sam vam i ja predložio — oglasi se snažni Vin. — Možda će sve biti dobro.

— Krećemo momci — reče Šejn.

Od meseca je bio ostao samo jedan mali srp. Šejnu je i to bilo dovoljno. Što mračnije to bolje.

Slim je ostao kod konja i mazgi. Ostali su se tiho šunjali pored zida kuće.

Šejn je išao preko trga sa dve boce ispod ruke. Njega su mogli slobodno da vide pošto je i najavio svoj dolazak.

Pre nego što je i kucao vrata su se otvorila. Asana se prijateljski iscerio prema njemu.

— Evo, jedna je za vas. Tako će noć brže proći — reče Šejn i pruži mu jednu bocu.

— Mnogo vam hvala, senjor. Lepo od vas što ste se i nas setili.

Šejn je pogledao u njegovo bezazleno, nasmejano lice. Bilo mu je žao što će morati da razočara ovog čoveka. Zviznuo je i ostali su došli.

— Ruke onamo na zid! — viknu Šejn. — Nemojte da pravite nikakve gluposti, momci! Vi nemate nikakvu šansu.

Šejn je pre toga ispuštao drugu bocu i sada su njegova dva revolvera đavolski opasno zapretila onima ispred cevi.

Asana je stajao kao ukopan. Mrmljao je nešto što Šejn nije baš razumeo.

Šejn sleže ramenima. Morao je samom sebi priznati da je Asana u pravu.

— Žao mi je, amigo — reče Šejn. — Pridruži se ostalima

Asana nije bio neki junak, ali je bio ljut kao ris. On je zamahnuo bocom da je baci Šejnu u lice.

Vin je ispružio svoju ruku koja je ličila na neko debelo stablo i Asana se odbi od nje kao da je naleteo na neprobojan zid. Zatim ga je stigla pesnica i on pade kao da ga je grom pogodio.

Šejn je gledao zabrinuto u njega.

Vin se smejao.

— Ne brini — promrmlja on. — Ti mladići imaju mekanu tikvu. Zato sam ga i udario sa pola snage.

Kada je Šejn video da se Asana pokreće i kada je čuo kako momak stenje on je odahnuo.

— Vežite ih i zapužite im usta! — naredi Šejn. Znao je da će oni kasnije osloboditi jedan drugog. Međutim, za to će im biti potrebno dosta vremena. Oni su morali da se izgube pre nego što u La Palmi nastane pravi pakao.

Poker Fred je stajao na vratima ćelije. Ako niko nije bio uzbuđen onda se to moralo reći za njega. Miran, staložen kao da sedi za stolom za kockanje. Samo što se izgleda sada kockao s njima. I Šejn je osetio da između njega i Freda uskoro mora doći do obračuna.

— Halo, prijatelji! — viknu Fred. — Kako se radujem što vidim vaša ružna lica.

— Umesto što nas praviš budalama bolje bi bilo da se uzmeš u pamet i ispuniš ono što si obećao inače ćemo te ubiti, budi siguran u to! — režao je Pul.

Kada su izašli iz grada, reče Šejn Fredu:

— Ako stvarno ne nađemo zlato, ja ne bih želeo...

— Da se nađeš u mojoj koži — prekide ga kockar i osmehnu se. — Znam ja to.

Da li taj nitkov ima stvarno sve adute u svojim rukama ili samo blefira?

— Ako si nas prevario, obesićemo te — zapreti mu Šejn. — Hoćemo da vidimo novac, ništa drugo.

— Kako to da razumem? — upita Fred veselo.

Skoro da je sada Šejn poverovao da taj nitkov stvarno zna gde se nalazi zlato.

Kada je počelo da sviće oni su se zaustavili da odmore konje. Raspoloženje je bilo loše.

— Zar nije trebalo već ranije da budemo kod sanduka sa zlatom, ti pacove? — upita Prak Freda pretećim glasom.

Kockar je odjednom delovao nesigurno. Osmeh na njegovom licu je nestao. Gledao je u njihova namrštena lica i bilo mu je jasno da bure preti da se svakog trenutka prelije. Čudnovato, Šejn je sada bio jedini koji mu je verovao.

— Moramo mu ostaviti vremena! — viknuo je Šejn.

→ U mraku sam sasvim izgubio orijentaciju — pokušao je da vrda kockar. Bar su tako pomislili ostali. Psovati su — Tu je bio neki stari mlin, u stvari samo ruševina. ~~Ko~~ njega je trebalo da skrenemo levo u jarak. Međutim, mi n red mlina uopšte nismo prošli.

— Smrdljivi pas! — frknu Mek Lin besno. — Mene vi- še nećeš da vučeš za nos. Hajde, obesimo ga na onaj osušeni hrast! Baš to je i zaslužio.

Mek Lin je uzeo laso sa konja. Ostali su namršteno gledali u Freda.

— Polako! — viknu Šejn. — Ja se sećam mlina o ko-

me je on govorio. Bilo je to pre dosta vremena, ali mi smo stvarno prošli pored jednog takvog mlina. Danas nismo.

Vin je bio na Šejnovoj strani. Stegao je svoje ogromne pesnice koje su ličile na maljeve i koje obaraju na zemlju svakog onog koga sustignu, to su svi znali.

— Pružićemo mu priliku! — zagrme Vin.

— Dakle mlin? — upita Šejn i pogleda u kockara.

Šejn nije ni slutio da kockar može biti zahvalan. Međutim, sada je to primetio u Fredovom pogledu.

Kockar klimnu glavom.

— Od mlina vas vodim pravo do zlata — reče on.

Prak se pakosno nasmeja. I ostali su sumnjali u to što je Fred obećao. Ali, tu su bili još Šejn i taj gorostas Vin. Nije bilo pametno upustiti se u okršaj s njima. Nekoliko sati jahanja! Nije to tako strašno.

— Dobro. Dakle poteraймо konje nazad i potražimo taj prokleti mlin — frknu Pul.

Prak sleže ramenima. Mek Lin i ridokosi Shim nisu bili oduševljeni ali su se pokorili većini.

Dva sata kasnije pred njima se pojavila ruševina mlina. Vodenični točak se samo povremeno pokretao kada ga je na to naterala voda iz potoka. Levo je stvarno bio širok jarak o kome je Fred pričao.

Šejn je pogledao u kockara. Video je neki veseli sjaj u njegovim očima.

— Tamo moramo dole — reče Fred i pokaza rukom jarak koji je između dva brežuljka vodio uzbrdo. Nigde nisu videli vojnike koji su verovatno krenuli u poteru za njima.

Šejn je odahnuo. Ne samo zbog Freda. Odjednom je osetio da ih Fred stvarno vodi do zakopanog zlata. Bio je sada siguran u to, ali nije samom sebi mogao da objasni zašto. Možda je to zbog Fredovog nasmejanog lica. Tako se ne smeje onaj ko računa na to da će uskoro biti obešen.

Sunce se brzo penjalo na plavom nebu i nemilosrdno je peklo.

Ništa! Samo klisure i urvine. A zatim se pred njima našlo mesto koje je bilo poznato Šejnu. U senci visoke stene su se onda odmarali. Moraće to da učine i sada jer su konji bili iscrpljeni.

— Pa, koliko dugo misliš da nas vučeš za nos, ti smrdljivko? — grmnu Pul i stade ispred kockara. Njegove ruke bile su naslonjene na revolvere.

— Od tebe nikada neće postati dobar kockar, amigo — podsmevao se Fred. — Moraš biti miran, hladnokrvan i promišljen. Tebi sve to nedostaje. Uvek ideš glavom kroz zid.

Pul izvuče iz futrole svoj revolver. Svi su to videli.

Vin je hteo da stane između njih ali ga je Šejn uhvatio za ruku i povukao ga nazad. I njemu je već bilo svega dosta. Hteo je da najzad bude načisto kako stvari stoje. Svakog trenutka mogli su da se pojave bandolerosi. Šejn nije imao nameru da se upusti s njima u neki oružani obračun.

— Želiš li da me upucaš. Pule? — upita Fred mirno. — Nemoj da se trudiš da to uradiš. Time bi postigao samo to da dva miliona ne budu mordaćana.

— Ti bezobrazna stenico! — ciknu Prak besno. — Gde su oni, ti tvoji milioni? Pokaži nam ih najzad!

— Ništa lakše od toga — odvrati Fred. Ne obazirući se na Pulov revolver krenuo je prema žbunju. Ostali su pošli za njim.

Fred je sklonio ustranu gusto žbunje koje je bilo puno trnja. Ruke su mu krvarile ali on nije brinuo o tome.

— Zna, on zna — promrmlja Šejn. On je odgurnuo ostale ustranu i krenuo u žbunje. Zatim je ugledao pećinu.

Fred se okrenuo nazad i iscerio se prema njemu.

— Kako si otkrio ovu rupu, sto mu gromova? — upita Šejn.

— Nije bilo nimalo teško. Potrebno je da samo čovek ima oči u glavi. Ovde su oni polomili granje dok su nosili sanduke u skrovište.

Sagnuli su se i ušli u pećinu koja je postajala sve šira.

Šejn je pogledao preko Fredovog ramena. Kockar je odjednom stao. Ovde je bilo prilično mračno, ali dovoljno svetlo da se sve vidi.

— Sto mu paklenih gromova! — ciknu kockar.

Šejn pođe dva koraka napred i upali šibicu.

U međuvremenu su i ostali ušli u pećinu. Svi su bez reči gledali mesto koje je osvetljavao plamen Šejnove šibice.

— Do đavola! — grmnu Šejn i ispusti šibicu. Okrenuo se prema Fredu i odmerio ga mračnim pogledom.

— Bilo je tu, stvarno, zaklinjem se! — urlao je Fred.

Jednom nitkovu nije teško da se zakune, pomisli Šejn. Uhvatio je kockara za grudi.

— Naravno da je bilo tako, uostalom i ja imam oči u glavi! — viknu on. — Eno i oba bandolerosa koje je El Tajger ubio još uvek leže tamo mrtvi. Međutim, gde su sada sanduci sa dolarima pitam ja tebe?

Bili su svi van sebe od besa. Hteli su da ga zgrabe i da mu stave omču oko vrata.

— Valjda ne mislite da sam ja uzeo toliki novac? — riknu Fred.

— A zašto i ne bi? — ciknu Prak.

Šejn je bio isto toliko razočaran kao i ostali. Ipak, pokušao je da o svemu razumno razmisli.

— Ja mu verujem, prijatelji — reče on. — Verujem mu bez obzira koliko mi je zbog toga žao. Ali, Fred nije ostao duže od nekoliko sati. Mislim da je bila u pitanju neka devojka. A da donese ovde teške sanduke bilo bi mu potrebno mnogo više vremena.

— El Tajger je to učinio za samo jednu noć! — buio se Pul. — Zašto ovo kopile ne bi moglo da uradi to za isto vreme?

— Sasvim jednostavno — odvrati Šejn. — Njemu bi za to trebalo zaista mnogo više vremena nego El Tajgeru. Fred bi morao najpre da odnese novac odavde i da ga zakopa na nekom drugom mestu. U toku jedne jedine noći to jednom čoveku nikako ne bi moglo da pođe za rukom. Uostalom ja se ne sećam da li je on bio odsutan i celu noć ier stalno je bio za stolom za kockanje.

Bio je to dan velikih iznenađenja, mada ona nisu bila prijatna. Čekalo ih je nešto novo! Baš tamo kada su izašli iz žbunja.

Ti banditi mora da su ih već čekali izvesno vreme. Nekoliko njih je pušilo. Bilo ih je mnogo, jako mnogo. A kada je Šejn prepoznao El Tajgera bilo mu je jasno da su se našli u gadnom sosu. U klopki iz koje nema izlaza!

Pul je stajao iza Šejna. Da li će to nešto pomoći? Izgleda ništa. Bili su to sve sami mračni tipovi. Nova armija El Tajgera se izgleda sastojala od samih bandita. Da li je Šejn bio u pravu još uvek nije mogao da utvrdi.

Kada se Hoze Pinto pojavio sa svojim ozloglašanim banditima i ponudio svoju uslugu El Tajger se zamislio. Nije hteo da se njegovoj armiji pridruže razbojnici i ubice. Međutim, Pinto i njegovih više od dvadeset divljih nitkova bili su među prvim koji su došli kod njega. El Tajger je počeo da se hvata za svaku slamku.

Sada je Hoze Pinto bio kapetan.

Bandolerosi podigoše svoje puške i uperiše cevi u grudi Amerikanaca.

El Tajger polako priđe Šejnu i osmehnu se podrugljivo. Gledali su jedan drugom u oči.

Šejn je odmah primetio da se Paolo Leone, zvani El Tajger, jako izmenio. I to na gore. Nekako je sada bio isti kao i ovaj ološ kojim se okružio.

Šejn sada nije mislio na sebe nego na ljude u La Palmi. Bilo da su vojnici ili nisu biće jako gadno ako ovi banditi upadnu u grad.

— Pa, gde su sanduci sa zlatom, gringo? — upita El Tajger i osmehnu se podrugljivo. Čak i njegov glas se promenio. Sada je nekako zvučao kreštavo. — Lepo od vas što ste nam uštedeli trud, jer mi smo došli da pokupimo taj silan novac s kojim ću ja...

Ranije se Šejn uzdržavao da upadne u reč El Tajgeru. Sada je to uradio. Više nije imao šta da izgubi.

— Nema dolara — reče on. — Sanduci sa zlatom su nestali. Mi smo mislili da ste vi već odavno odneli novac, generale.

U El Tajgerovim tamnim očima sevnulo je nešto kao munja. Ukočen pogled i preteći izraz!

— Ti lažeš, gringo! — ciknu on.

— Zasto bih lagao? — upita Šejn. — To ne bi ničemu vodilo.

El Tajger je teško disao. Njegovo lice pretvorilo se u ružnu masku.

— Vi... vi ste ukrali moj novac! — viknu on besno.

— Eh, da smo tog dana bili ovde! — kazao je Šejn. — Bar bismo mogli da pokopamo dvojicu koju ste vi ubili.

Bandolerosi će ih verovatno sve poubijati. Zašto sada još tu da se prenemaže i moli za milost? On se čak izazivački smeja.

Izgleda da El Tajger to nije primetio. On je mislio samo na sanduke s novcem. Njima bi bilo sve odlučeno. Ako ih nema sve će se srušiti kao kula od karata.

El Tajger se ponašao kao da je popio mnogo tekile. Čak je i posrnuo, ali se brzo pribrao.

Izdao je naredjenja. Bandolerosi su dotrčali.

Šejn je otkopčao svoj pojas sa revolverima i pustio ga da padne. O nekom otporu nije moglo biti ni govora.

Ostali su uradili isto ono što i Šejn. Mračnih izraza lica, ali tu se stvarno nije moglo ništa.

Poker Fred ipak nije propustio priliku da izazove sudbinu i osmehnuo se El Tajgeru.

— Da li je vama poznato da sam ja ubio kapetana Tagona, komandanta grada La Palme, ekselencijo? — upita on.

El Tajger je napravio dva koraka i tresnuo ga posred lica.

Ta karta, znači, nije bila ona prava, pomisli kockar i sleže ramenima. Nije se ljutio, ponekad se mora i gubiti. Takav mu je bio posao.

Poterali su ih na jedno mesto. Bandolerosi su ih okružili sa svih strana. Njihove puške bile su spremne za paljbu.

Kada su se El Tajger i Mordano vratili iz pećine bili su razjareni.

— Vi ste prethodno bili u pećini. Kuda je nestao novac? — viknu El Tajger i steže pesnice ispred Šejna.

Šejn pokaza rukom prema Fredu.

— On je pre nekoliko nedelja otkrio skrovište — objasni on. — Međutim, tek danas nas je doveo ovamo. To je istina.

— Šta si uradio sa sanducima zlata, ti proketo kopile? — upita El Tajger Freda.

— Ništa nisam uradio, generale — odvrati Fred. — Mislio sam da je to vaš novac i da ćete vi doći po njega.

— A otkud to sada da ste se vi stvorili ovde? — ciknu general El Tajger besno.

To ranije nije činilo, pomisli Šejn. U to doba je tihi, hladni glas El Tajgera bio još gori od ove cike. U svakom slučaju to je u to vreme više plašilo ljude nego ovo sada.

— Mislio sam, ako već dosad niste došli po novac da vam on više nije ni potreban...

Fred je dobio nove šamare. Na svu sreću El Tajger nije bio snažan čovek. Međutim, bilo je bolje ne ceriti se, jer taj nitkov neće dugo prestati.

— Sto mu gromova! — mumlao je Pul. — Pa ko je stvarno mogao da odnese te sanduke sa zlatom?

Šejn odmahnu glavom. Nije razumeo momke kakav je Pul. Svakog trenutka bandolerosi će ih sigurno upucati a on misli na to nestalo zlato.

Odjednom je dat znak za pokret. U dugom redu bandolerosi su jahali niz obronak.

Mordano je prišao Šejnu.

— General je odlučio da ćete svi biti javno obešeni na trgu u La Palmi, gringo — osmehnu se on.

*

Voz sa vojnicima koji je general Sančez poslao u pomoć La Palmi došao je suviše kasno. Tačno u četrnaest časova.

Ono što se u međuvremenu dogodilo ličilo je na pravi pakao. Jedinica poručnika Alda bila je prosto pregažena od strane bandolerosa. Uzalud su Mordano i novi kapetani Himenez i Vincente pokušavali da zavedu neki red. Niko ih nije slušao.

Hoze Pinto i njegovi banditi su odlučivali. Oni su besneli kao i uvek. A ostali su radili kao i oni...

— Da li je ovo vaše oslobađanje Meksika, generale? — upita Šejn narmšteno.

Stajali su nasred trga dok su unaokolo gorele kuće a očajni ljudi vikali na sve strane.

Paolo Leone je gledao u Šejna.

— Gde se seku drva mora biti i otpadaka, senjor — reče on.

Opet ga je nazvao „senjor” a ne podrugljivo gringo. Šejnu se učinilo da El Tajger izgleda bespomoćno i da je ljut.

— Hoćete li vi i vaši ljudi da jašete za mene i Meksiko. senjor? Tako kako ste ranije činili.

Izgleda da je to izgovorio u očaju, pomisli Šejn. Kao što je ranije činio? Da, to Šejn može laka srca da mu obeća.

— Da, generale.

El Tajger je naredio bandolerosima koji su se nalazili oko njih:

— Odvežite Amerikance i vratite im oružje, oni sada pripadaju nama.

Obratio se Šejnu:

— Komandujte ovom prokletom grupom, senjor. A što se tiče bande koju vodi Hoze Pinto njih ćemo sve poubijati, te krvoločne pse. Upucajte ih!

Bio je ljut kao ris. Ono što se zbilo ovde u El Palmi pripisaće se njemu. U celoj zemlji će ga sada zvati krvoločni pas El Tajger.

— Sa zadovoljstvom, generale — reče Šejn i pozdravi vojnički dodirnuvši rukom obod šešira.

U glavnoj ulici La Palme nalazila se jedna od mnogobrojnih kantina u gradu. Mordano je stajao ispred ulaza. On je video da dolazi Šejn sa Amerikancima. Mordano podiže revolver.

— Nas šalje El Tajger, pukovniče! — doviknu Šejn. — Gde možemo naći bandite koje predvodi Hoze Pinto.

Bez reči Mordano je pokazao rukom kantinu.

— Sjašite! — naredi Šejn. — Sredićemo tu prokletu bandu.

On je ušao prvi u kantinu, Pul iza njega a ostali za njim.

Jedan od bandita bio je gurnuo neku devojkicu na sto. Ona je vrištala i branila se. Na sve strane nalazile su se polomljene boce. Jedan debeli Meksikanac, verovatno krčmar, ležao je pored šanka. Bio je mrtav.

— Gde je Pinto? — povika Šejn.

Nitkov sa devojkicom ispod sebe na stolu podigao se i uperio u Šejna pijan pogled. Zatim je ugledao Mordana i iscerio se prema njemu.

— Vi smetate, senjor — reče on. — Zar ne primećujete to?

Šejn mu obori sombrero sa glave i podiže ga uvis uhvativši ga za kosu. — Pitao sam gde je Pinto, ti smrdljivko!

— Gore u sobi neke devojke, senjore.

Prasnu pucanj. Nitkov se trgao i pao na pod.

Mordano je držao u ruci revolver čija se cev još uvek pušila. Bilo je to ubistvo. Ali ne i za Mordana. Nije imalo nikakvog smisla da se o tome kaže i jedna jedina reč.

Šejn potrča uz stepenice. Iza njegovih leđa su praskali pucnjevi i odjekivali krici pogođenih.

Nekoliko nitkova iz bande koju je vodio Pinto nalazilo se ovde gore gde su stanovale devojke.

Šejn je otvarao vrata jedna za drugim. Nijedna nisu bila zaključana. Nije ga interesovalo šta se dešava tamo dole iza njega. Prasnuše ponovo pucnji.

U četvrtoj sobi nalazio se Pinto sa nekom ženom koju Šejn nije mogao da vidi jer ju je bandit bio pokrio svojim telom. Ona je samo povremeno vikala i nije se branila.

— Okreni se ovamo, smrdljivko! — ciknu Šejn. Morao je dvaput da više pre nego što je Pinto okrenuo glavu i pogledao u Šejna.

— Ustaj i diži ruke uvis, uhapšen si!

Pinto se iscerio pakosno.

— Hvataj maglu, gringo, ili ću te ubiti. Ja sam kape-tan...

— Dajem ti tačno jednu sekundu...

Otkuda se odjednom u njegovoj ruci stvorio revolver to Šejn ni kasnije nije mogao da kaže. On je odskočio u stranu i pucao. Kugla zviznu pored njegovog uha i zabi se u zid. Međutim, Šejnovo olovo je pogodilo.

VI

Mrtvi Pinto je vezan u sedlu jednog konja koga su proveli kroz ceo grad. Bilo je to pređenje El Tajgera. On se verovatno nadao da će time povećati svoj ugled i da će steći slavu oslobodioca Meksika. Ipak, niko više nije u to vero-vao. Proširiće se glas da je on ubica koji siluje žene i pljač-ka. U tome neće ništa izmeniti ni to što je naredio da se svi uhvaćeni nitkovi iz Pintove bande stave uza zid i javno stra-ljaju. Među vojnicima koji su zarobljeni bilo je nekoliko onih koji su hteli da ostanu verni vladi. Međutim, većina njih je odlučila da pristupi bandolerosima. Mnogi stvarno ni-su bili toliko hrabri da se odreknu svoga života. Radije će prodati svoju dušu đavolu El Tajgeru. To je išlo na ruku El Tajgeru da popuni svoje redove jer mnogi bandolerosi su ubijeni u borbi za grad.

Usred radova na raščišćavanju pronela se vest da stižu vojnici. Jedan od El Tajgerovih izvidnika je javio:

— Ima najmanje dve stotine vojnika, generale. Oni sa sobom nose topove i automatsko oružje za brzo pucanje. Mi smo ih videli.

Da li je to brzi kraj El Tajgera? Izgleda da je bilo tako. Možda je i bolje tako nego da se njegova borba otegne u nedogled. Bez američkog novca Šejn nije davao nikakve šanse El Tajgeru, bez obzira što se regularna armija osipala. Šejn je sve nade polagao u vojnike koje je general Sančez poslao vozom.

Međutim, desilo se nešto drugo.

El Tajgerovi bandolerosi obukli su uniforme ubijenih regularnih vojnika. Grad je bio miran i tih kada je voz stigao u La Palmu. Samo nekoliko bandolerosa stajalo je na peronu i čuvalo stražu. Oni su radosno mahali prispelim vojnicima.

Šejn je hteo da opomene vojnike, ali mu El Tajger nije pružio priliku za to. Stegnutih usana morao je Šejn da gleda kako vojnici iz voza upadaju u klopku.

Jedan pukovnik je prvi skočio iz voza i idavao naredjenja. Vojnici su silazili iz vagona a da nisu videli ništa sumnjivo.

Bandolerosi sa perona su odjednom nestali i vojnike je dočekala kiša kuršuma. Čak ni posada „gatlinga” nije bila ostala kod svoga oružja. Vojnici su potrčali natrag.

Bilo je dosta mrtvih. Jedan od njih je bio pukovnik koji je komandovao. Nije bilo nikakvo čudo što je sve zahvatila panika.

Mordano je stajao u zaklonu stanične zgrade i komandovao. Šejn i ostali Amerikanci ležali su iza šinskih pragova. Šejn je pucao u vazduh. Ostali nisu uradili tako. Njima je bilo svejedno za koga ubijaju.

— Predajte se ili ćete svi umreti! — riknu Mordano. — Bacite oružje i izađite sa rukama podignutim uvis.

Posle smrti pukovnika komandu je preuzeo jedan kapetan. On je bio hrabar čovek. Šejn je video kako se on u skokovima prebacivao prema lokomotivi. Ložač i mašinovođa bili su na svojim mestima. Šejn je shvatio šta kapetan namjerava da uradi. Revolverom će naterati tu dvojicu da pokrenu voz kako bi umakli iz opasne zone. Samo kada bi mu to uspelo... A izgledalo je da će biti tako.

Sada je stigao do lokomotive. Čim je stigao, lokomotiva je krenula. Ali bez ostalog dela voza. Šejn je video bandoleroze koji su otkočili vagone. Lokomotiva je išla sve brže i uskoro je nestala iz Šejnovog vidnog polja. Na sve strane čuli su se pobedonosni povici bandolerosa. Uspeli su. Sada je bilo samo pitanje vremena kada će se vojnici predati. U svakom slučaju bili su izgubljeni.

Kapetan je ležao u vagonu i očajnim pogledom otpratio lokomotivu.

Šejn je čuo kako Pul kaže:

— Mi smo uzjahali pravu ragu.

Mislio je time na El Tajgera. Šejn nije imao volje da mu kaže pravu istinu, jer Pul to ne bi verovao.

Malo kasnije iz voza su počeli da izlaze prvi vojnici.

El Tajgerov „vojni sud“ bio je prava lakrdija. On, Mordano, Vincente i Himenez sedeli su na trgu iza jednog stola i vojnici su im prilazili jedan po jedan. Oni su kao i ranije vojnici koji su se nalazili u La Palmi imali isti izbor: li da se pridruže bandolerosima ili da budu ubijeni. Samo malo njih se odlučilo na junačku smrt.

Za oficire nije postojao taj izbor. Njima Leone nije verovao. Oni su morali da umru. Tako je bilo oduvek.

El Tajger je pokazao jednu nastranu vrstu humora. Kao mesto izvršenja kazne odredio je belo obojenu crkvu na bregu.

Osuđeni na smrt stvaljeni su uz crkveni zid i kaznena grupa je zauzela stav. Šejn je stajao tu i bespomoćno stiskao pesnice pošto je morao da gleda to masovno ubistvo. Tako je naredio El Tajger.

Bio je to trenutak kada se Šejn u sebi zakleo da će ovog đavola u ljudskom liku poslati tamo gde mu je mesto, u pakao.

Šejn i ostali stanovali su sada u kantini u kojoj su iznenadili bandu koju je vodio Pinto. Velika kantina na trgu bila je puna bandolerosa.

— Dobro je — reče Pul dok su sedeli za jednim velikim okruglim stolom i pili viski.

Šejn je ispio čašu burbona da smiri stomak. Jučerašnji i današnji dan bili su užasni.

Pul se isceri i pogleda ga.

— Rekao sam, dobro je, amigo — reče on. — Samo, ja se još uvek pitam kod koga su dva miliona! Kod nas svako ko nisu. Kod El Tajgera nisu. Pa ti sanduci nisu mogli jednostavno da se pretvore u vazduh.

S nepoverenjem je gledao u Freda.

Tog trenutka na vratima se pojavio El Tajger u pratnji Mordana i razgovor prestade.

Napeta atmosfera, pomisli Šejn. I ostali su to primetili i ostali. Na njihovim licima ogledao se nemir. Kod El Tajgera se u svakom trenutku može očekivati nešto neprijatno.

Mordano je ostao da stoji na vratima. Kao neki stražar, pomisli Šejn. Da li možda napolju ispred kantine već čeka kaznena komanda? Da li je kuća opkoljena? U tom slučaju El Tajger se igra sa svojom sudbinom kad se usudio da se uputi u lavlju jazbinu.

El Tajger ih je odmerio bezizraznim i hladnim pogledom jednog za drugim. Najzad je stao ispred Poker Freda.

— Dolari — reče vođa bandolerosa. — Da li znate gde su sanduci sa novcem?

Gledao je uporno u kockara.

— Kaži generalu istinu, Frede — opomenu ga Šejn. Dao je neprimetno znak kockaru da možda ne misli tako.

— Kunem se, generale, tako je kao što sam vam kazao — reče Fred kreštavim glasom. Njemu stvarno nije bilo prijatno što se našao u svojoj sopstvenoj koži. U ovo vreme El Tajgeru jedan ljudski život nije značio ništa.

— Sanduci nisu mogli sami da odu iz skrovišta — režao je El Tajger. To što nije našao zlato mora da ga peče kao

živa vatra. Sve njegove misli vraćale su se na istu tačku, zlato. I što je više mislio o tome sve više je bio ljut.

Sada je imao armiju bandolerosa koja je brojala više od četiri stotine ljudi. Većina od njih bila je dovedena na silu. Šejnu je bilo jasno da to nije pouzdana vojska. To je znao i El Tajger. Kod prvog okršaja oni će se razbežati ili će preći na stranu regularne vojske. Bandolerosi su sada imali i tri topa i nekoliko „gatlinga”. Sve je to lepo, ali bez zlatnih dolara pobuna nije imala šansu da uspe. On je znao i to.

Fred je grizao svoju donju usnu.

— Žao mi je, generale reče on. — Ali, ja stvarno ne znam ko je odneo sanduke sa dolarima.

— Do đavola! Mi nemamo taj novac, generale! — reče Šejn oštro. Bio je ljut.

El Tajger ga pogleda. Za kratko vreme kao da se osmehnuo.

— Žena je nestala — reče on kratko.

Nastala je tišina.

— Meri Hol? — upita najzad Šejn.

— Da, ona je nestala — potvrdi El Tajger. — Ona i Himenez. I još jedan čovek. Još pre nekoliko sati. To je primećeno tek sada. Đavolska veštica!

Himenez, seljak koga je El Tajger imenovao za kapetana? Šejn je zbunjeno vrteo glavom.

— Kapetan Himenez je pouzdan čovek, generale — rekao je on. Ne, Šejn stvarno nije verovao da bi se Himenez upustio u takvu svinjariju. Možda je Himenez zaljubljen u Meri Hol, a to dosad niko nije primetio? U tom slučaju je moguće da ta veštica iskoristi Himeneza kako bi postigla neki svoj cilj. Samo, Šejnu nije bilo jasno šta sve to treba da znači. Možda je Meri uhvatila maglu zato što je znala šta je čeka? El Tajger je već odavno nije gledao. Zasitio se nje. Verovatno je nije podnosio zato što je bila izdajica! Međutim, Šejn nije u sve to bio siguran.

— Meri Hol i Merdano su vas oslobodili iz zatvora, generale. Da li je to bila nameštena igra? Da li je to bilo ranije dogovoreno da se dogodi baš tako? — upitao je Šejn.

— Vi mislite da li sam ja poslao Meri kod generala Meride da ga zavede i pridobije ga za našu stvar? — upita El Tajger i nasmeja se. — Odgovor je ne, senjore. To je bila njihova igra, a ne moja. Ja mislim da nije nemoguće da je ona zlato...

— Kako bi mogla to da uradi? — prekide ga Šejn.

El Tajger ga odmeri mračnim pogledom. Ranije nije dozvoljavao nikom da ga prekine u govoru, a pogotovo jednom Amerikancu.

— Moguće je da me je ona pratila one noći kada sam doneo sanduke iz La Palme. I sada je nestala sa novcem.

Da, moguće je da je neko onda pratio El Tajgera, a da on to nije primetio. I taj je odneo sanduke iz pećine. Što je Šejn duže razmišljao o tome utoliko mu je to izgledalo verovatnije. Međutim, neverovatno mu je to da je ta osoba bila baš Meri Hol.

— Varate se, generale — kazao je Šejn. — Zlato nije kod Meri Hol.

— Kako to možete da tvrdite, senjore? — viknu El Tajger ljutito.

Šejn se osmehnu.

— U tom slučaju ona sigurno ne bi pošla sa kapetanom Mordanom — odgovori Šejn mirno. — Nije mi poznato kako je to bilo sa kapetanom. U svakom slučaju Meri je preuzela rizik vašeg oslobađanja samo zbog zlata. To mora biti jasno svakom ko mučne glavom.

VII

Idućeg dana u osvit zore El Tajger je otišao sa svojim bandolerosima. Krenuli su prema jugu zaplenjenim vozom. Bila je to riskantna igra, Leone je to znao. On je računao na nove pridošlice usput, a i na to da general Sančez sa svojom armijom koja se nalazila u rasulu neće moći da mu pruži veliki otpor. Sa vojnicima i ratnim materijalom koji je poslao u La Palmu on je sigurno iscrpeo sve svoje rezerve i u ljudstvu i u materijalu. Mogao je da računa jedino na srećnu zvezdu. Paolo Leone je pokušavao da stiša unutrašnji nemir koji ga je bio uhvatio.

Biti gospodar celog Meksika! Pa to će biti nešto veličanstveno. Kao da je samog sebe omadijao stalno je mislio o tome. On nijednog trenutka u poslednje vreme nije sumnjao u to da će biti veliki pobednik, a da će protivnik biti srušen sa zemljom.

Neke grupe su jahale na konjima i tražile ljude koji će poći u bandoleroše.

Šejn, Fred, Pul i Prak su jahali sa takvom jednom grupom kojom je komandovao pukovnik Mordano. Vin, Mek Lin i Slim bili su dodeljeni jednoj drugoj grupi.

Na jednom odmoru Fred je dao znak Šejnu i odveo ga ustranu. — Šta ti misliš, amigo, da li da se mi malo otkačimo od ove bande?

Šejn ga je gledao zamišljeno. Još kada su krenuli iz La Palme mučila je i njega ista misao.

— A šta nameravaš dalje? — upita Šejn.

Poker Fred sleže ramenima.

— Nisam o tome razmišljao — reče Fred. — Samo, jedno je sigurno. Treba se uputiti što dalje od ove divlje horde. Ili će nas upucati bandolerosi ili će to učiniti regularna armija čim se prvi put budemo sreli sa vojnicima generala Sančeza.

Šejn potvrdno klimnu glavom.

— Večeras, čim se ukaže povoljna prilika — reče on tiho. — Hoćeš li da povedemo Pula i Praka?

Fred podiže obrve.

— Zavisi od tebe — reče on. — Ti ćeš odlučiti.

— Neka nam bog pomogne — osmehnuo se Šejn.

Time je sve bilo rečeno.

Idućeg dana u podne Šejn i Fred su ponovo bili u La Palmi, mada je El Tajger ostavio u gradu ječnu manju jedinicu.

Bandolerosi su sedeli u velikoj kantini na trgu i nisu ni obratili pažnju na dvojicu Amerikanaca.

Kasnije je došao neki narednik koji je sada bio komandant grada i postavljao pitanja.

— Mi treba da tražimo Meri Hol i Himeneza — objasni mu Šejn.

Narednik je bio zadovoljan odgovorom i pridružio se ostalim bandolerosima.

Posle kratkog podnevnog odmora Šejn i kockar su uzjahali konje i krenuli prema severu. Bilo im je obojici već dosta Meksika i hteli su da se vrate preko granice. Pošto je zlato nestalo bez traga Šejnu je sada bilo besmisleno da uzalud nosi glavu u torbi.

Izgrom slučaja oni su posle nekoliko časova naišli na tragove koje Meri Hol i Himenez nisu dobro izbrisali za sobom.

*

Jedan mali rančero koji je držao samo nekoliko konja u svom koralu obavestio ih je o onome što ih je interesovalo.

— Da, senjores — reče on. — Jedna lepa plavuša u pratnji dva muškarca. Prenočili su kod mene pošto ženi nije bilo dobro. Odjahali su samo pre nekoliko časova.

— U kom pravcu? — upita Šejn.

Rančero pokaza rukom prema zapadu.

Tamo negde Himenez živi, tako je pričao Šejnu. Imao je malu farmu i veliku porodicu. Sedam ili osam devojčica i dečaka, koliko se Šejn sećao. Dakle, Himenez je krenuo kući. Šejn je znao i zašto.

Himenez je bio jedan pošten, pristojan čovek. Bandolero je postao samo zato što je verovao u ono što je pričao El Tajger. Bio je suviše naivan da prozre šta se krije iza prljave igre koju je vodio El Tajger. Ono što se najzad desilo u La Palmi otvorilo mu je oči.

Razumljivo je što je on posle svega krenuo kući, ali šta tamo traži Meri Hol? Ona je morala što pre da beži u Teksas i da na taj način spasi svoju kožu.

— Da li su vodili mazge sa sobom? — upitao je kockar.

Fred je stvarno nepopravljiv. Još uvek je mislio na zlato. I, nije gubio nadu da će se zlato pronaći.

Šejn se nije iznenadio kada je rančero odmahnuo glavom.

Uzjahali su konje i krenuli. Fred je odmah poterao konja prema zapadu.

Šejn doviknu za njim:

— Zar imaš nameru da ih slediš?

— Svakako — odvrati kockar preko ramena. — Mogu ja i sam ako ti nekoš.

Samo bi đavo mogao znati šta se događa u Fredovoj glavi. Šejn opsova i potera konja za njim.

Nijedan od njih nije primetio grupu jahača koja je stajala na vrhu jednog brega i sve vreme ih posmatrala.

— Neka me đavo nosi ako znam šta ta dvojica nameravaju

— mumlao je Pul ljutito

— Ja sam siguran da to ima neke veze sa nestankom zlata — ciknu Prak.

Tu su bili i Vin, Mek Lin i Slim.

Posle nestanka Šejna i Freda, Pul i Prak su ih sustigli. Mordano se složio s tim da oni odu. Možda su jednostavno hteli da uhvate maglu kao Šejn i Fred, a moguće je da znaju gde je zlato i da s njim nestanu. Međutim, Mordano je krenuo za njima trudeći se da ga ne primete. Bila je to prava skrivalica.

*

Meri Hol je lako nagovorila Himeneza da pobjegnu. Jedan njihov prijatelj im se pridružio. Već im je bio dosadio El Tajger. A bilo im je jasno da će biti sve gore i gore. To su osetili. Zato su obojica želeli da se vrate na svoja seoska imanja kod žene i dece. O tajnim planovima plavokose Meri Hol nisu ništa znali.

Morađo je bi Himenezov sused. Kada su došli do Himenezovog imanja on je odmah nastavio da jaše dalje.

Himenez je zagrlio svoju ženu Mariju koja je od radosti plakala i uzeo decu u naručje.

— Jesu li te pustili da ideš? — upita Marija zabrinuto.

— Nisu. Pobjegao sam tajno.

— Majko moja! Oni će se vratiti i ubiće te.

— Oni me neće tražiti, draga moja. Za to sada nemaju vremena. A u najgorem slučaju mogu pobeći u brda i sakriti se.

— A žena? — upita Marija i pogleda u Meri Hol.

— Ona neće ostati.

Više od toga Himenez nije znao da kaže jer nikada nije ni pitao Meri kakvi su joj planovi.

Meri Hol je s prezrenjem gledala u Mariju. Međutim, bio joj je potreban Himenez. On i nekoliko poverljivih ljudi.

Pogledala je Himeneza i osmehnula se.

— Mislim da znam ko je ukrao zlato. Učiniću te bogatim, amigo. Budi siguran u to.

Marija Himenez je bila pobožna ali je isto tako bila i sujeverna. Odmah je pomislila na to da je Meri Hol neka veštica koja će im doneti neku nesreću. Zato je ispružila ruku, podigla kažiprst i srednji prst, raširila ih i izgovorila izreku protiv zlih duhova.

Himenez je gledao Amerikanku kao da ne veruje u ono što je čuo. Ona odjednom tvrdi da zna kod koga su dolari! Njega su često u životu prevarili. Zato sada nije verovao u to što je tvrdila Meri Hol.

— Lažete, senjora — promrmlja on.

— Odlazite! — ciknu Marija. — Uzjašite konja i idite ili ću...

Ona je utrčala u kuću. Uskoro se vratila sa puškom u rukama i uperila cev u plavokosu Meri Hol.

— Sklonite tu ludu ženu dalje od mene! — viknuo Meri ljutito. Nije se bojala, jer je mislila da ta stara krntija od puške ne može ni da opali.

Međutim, varala se.

Himenez je pritrčao do Marije i gurnuo cev puške ustranu baš onog trenutka kada je pao pucanj.

Kugla je prohujala jako blizu glave Meri Hol i ona je prebledela.

— Do đavola, uzmi joj pušku iz ruke jer će me inače ubiti — viknula Meri Hol uplašeno.

Himenez istrže Mariji staru pušku iz ruku.

Marija je jecala od besa.

Šta je Meri rekla malo pre? Ona zna gde se nalazi zlato?

Himenez se osećao kao da ga je neko udario teškim maljem po glavi.

Meri Hol se osmehnu.

— Ja to znam, amigo — potvrdila je ona ono što je malo pre rekla. — Međutim, potrebno nam je još nekoliko poverljivih ljudi da tom nitkovu otmemo novac.

Himenez se još uvek nije povratio od iznenađenja. Gledao je zbunjeno u Meri.

— O kome vi to govorite, senjorita? — upita on posle izvesnog vremena.

Sada je njegova glava već bila u redu. Gledao je ispitivački u Meri Hol.

Da li joj se može verovati? Ona je bila El Tajgerova ljubavnica. Sve vreme. Stalno je bila u njegovoj blizini. Šta ona zaista zna? Nije bilo lako Himenezu da nađe odgovor na ova pitanja.

— Pa neću valjda sada odmah to da ti kažem — smejala se Meri izazivački. — Vi seljaci imate vodu u ušima. Da ti kažem pa da ti sam uzmeš zlato, zar ne? E neće biti tako, amigo.

Šejn i Fred su se nalazili iza kuće. Oni su čuli svaku reč od onog trenutka kada se Marija pojavila sa puškom. Prva ih je primetila Meri. Gledala je u njih raširenih očiju u kojima se ogledao strah.

— Možda ćeš meni odati tu tajnu, lutko? — upita Šejn kada su joj prišli.

Himenez je tek sada primetio dvojicu Amerikanaca. Ukočio se od straha. Da li ih je poslao El Tajger da ga kazne?

Marija nije poznavala Amerikance, ali je osetila da od njih pretila opasnost. Pokušala je da otme pušku od svoga muža. Zaboravila je da ona najpre treba da se napuni.

— Pasji sinovi, kako ste me našli? — prosikta Meri. Bila je više besna nego uplašena.

— Nije bilo teško — objasni Fred. Osmehnuo se. — Ostavili ste tako jasan trag da bi ga i slepac primetio.

Meri Hol je odlučila brzo. Sada kada je već imala na vratu ovu dvojicu bolje je da se posluži njima. Radije bi to učinila sa Meksikancima kakav je Himenez, jer se u tom slučaju ne bi bojala da će je oni ubiti kad budu pronašli zlato.

— Naći ćemo milione — rekla je ona. — Ja ću vas odvesti.

Zatreptala je zavodljivo. Međutim to na Šejna i Freda nije uticalo. Njima su jako dobro bile poznate takve veštice kakva je bila Meri Hol.

— Ko dakle ima sanduke? — upita Fred blagim glasom.

— Ja ću vas odvesti kod njega, to je dovoljno — ciknu Meri.

Bar kod jednog će uspeti svojim ženskim dražima. Zagledala se u obojicu. Najzad se odlučila za kockara. Izgledalo je tako kao da će kod njega imati uspeha.

— A ako nama to nije dovoljno? — upita Šejn.

Meri se osmehnu.

— Onda ništa — reče ona. — Ja imam vremena. Zlato i taj čovek ne mogu mi umaći.

— Tu je izgleda u pravu — prošaputa Fred Šejnu. — Ili pak da istinu iz nje isteramo batinama?

— Nije loša ideja — odvrati Šejn ljutito.

Kada su se pojavili Pul, Prak i ostali, razgovor je prestao.

*

Freda je teško bilo naljutiti. Uvek miran, staložen i hladno-krvan i da je ljut, on to ne bi odao. To je naučio tokom dugih godina sedenja za stolom za kartanje.

— Šta kažeš na ovo? — upita on. — Dokle god moje oko može da vidi to su sve sami dragi prijatelji! Prava parada.

Pul mu je prišao i udario ga u lice.

Kockar se uhvati za obraz. Međutim, još uvek se cerio.

— Da li je to stvarno bilo potrebno? — upita on.

Pul ga udari još jednom. Skoro da ga je izbacio iz čizama. Kockar posrnu.

— Ti plašljivi lešinaru — frknu on. — Misliš da si hrabar ako tučeš nekoga ko ne može da se brani.

— Koliko ja vidim ti imaš revolver u futroli — rugao se Pul.

— U redu. Ako ti to pričinjava zadovoljstvo. Ali, šta treba uraditi? — upita Fred i pokaza rukom prema Praku i ostalima.

— Oni se neće mešati, budi siguran u to.

— Onda ću imati zadovoljstvo da se ogledamo — reče kockar i osmehnu se. Da li je opet imao igru u svojim rukama? Šejn je znao da je on brz, ipak Pul je verovatno bio brži. A bar Prak neće ostati ravnodušan ako Fred uspe.

Šejn se polako povukao nazad. Niko to nije primetio pošto su svi gledali u Pula i Freda. Odjednom su se u njegovim rukama stvorili revolveri.

— To će biti pošten dvoboj! — grmnu on. — Ko se bude mašio oružja dobiće metak u čelo od mene.

Bilo je to jedno od onih iznenađenja koja mnogi nisu voleli a naročito takvi tipovi kao što su Pul i Prak.

— Kućkin sine! — režao je Pul ljutito i škrgutao zubima.

— Hajde, krenite! — naredi Šejn. — Trideset koraka okrenuti leđima jedan prema drugom. Ja ću dati znak za pucanje. Ko se okrene pre toga biće napunjen olovom iz mojih revolvera.

Pul opsova. Ako povuče svoj poziv na dvoboj ispašće kušavica. On je video kockara koliko je brz onog dana kada je ubio kapetana Tagona. Bio je đavolski brz, to se moralo priznati. Međutim između njih se onda nalazio samo sto. Radilo se samo o brzini, a ne i o tačnosti gađanja. Pula je mučila ta misao.

— Hajdete! — viknu Šejn. — Zauzmite položaj, uskoro će pasti mrak.

— Možda Pul želi da se izvini — reče Fred.

Bilo je to čisto rujanje. Poslednji pokušaj kockara da naljuti još više Pula.

Pul se smejao da je sve odjekivalo.

— Hajde, idemo već jednom! — doviknu on Fredu.

Okrenuli su se na suprotne strane leđima jedan uz drugog. Šejn je naredio da krenu. On je glasno brojao korake. Svakom po petnaest.

Oni su stali.

— Sada! — riknu Šejn.

Obojica se brzo okrenuše nazad. Kako je Pul uspeo ranije da povuče oroz to Šejnu nije bilo jasno.

Prak se nasmeja pakosno.

Međutim, prerano se obradovao.

Kada je Pul pucao kockar još nije ni bio izvadio revolver iz futrole. Ipak, izgleda da je on tako nešto i slutio. Isto kao i uvek kada je znao koje karte imaju ostali igrači za stolom.

Fredu je uspeo skok ustranu. Pulova kugla samo je okrznila njegovu jaknu. A onda se oglasio njegov revolver.

Pul je stajao raširenih nogu i ukrućen. Nekoliko sekundi. Niko nije video malu crvenu rupu na njegovoj glavi iznad nosa. Postajala je sve veća i veća.

Kada je Pul pao na zemlju bilo je to kao da je pao stogodišnji hrast.

Svima je zastao dah. Prak je do poslednjeg trenutka mislio da će Pul još jednom povući obarač. Tek kada je snažnom čoveku iskliznuo revolver iz ruke shvatio je da je Pul pogoden.

Fred se uhvatio za rukav. Nije čak bio ni krvi. Ljuto je pogledao u ostale.

— Taj pasji sin je imao još jedan revolver u futrolu na pantalonama. Mislio je da ja to nisam primetio. I on je taj pištolj izvukao pre nego što se čula komanda.

— To je tačno — složi se Šejn. Pogledao je oštro ljude. Vin je stao pored Freda. Nije rekao nijednu reč, ali oni su razumeli. Sada ih je bilo tri protiv tri.

Prak opsova. Međutim, niko nije hteo ništa da rizikuje.

Šejn vrati topove u futrolu i pogleda u Meri.

— Eto tako, leđi — reče on. — Sada najzad imamo mir i dosta vremena da malo porazgovaramo.

Meri je bila dovoljno pametna da uvidi da se njena jedina sansa sastoji u tome da ove vukove zavadi kako bi se međusobno klali. Pogotovu što Šejn nije dozvoljavao da tajnu saznaju od nje batinama. Ako bi je tukli ona bi ipak na kraju morala da popusti, ali tek onda kada bude polumrtva. Šejn nikada nije dozvoljavao takve metode, a pogotovu kada su u pitanju žene.

Kod Poker Freda Meri je uspela. Postojala je još samo jedna spavaća soba osim one bračne Himenezovih. Decu su premestili u kuhinju i Meri i Fred su se smestili u toj sobi.

Šejn i ostali spavali su u šupi na slami.

Pulu su iskopali grob iza kuće. Bez mnogo buke. Niko nije želeo da održi govor. Ni Prak koji je bio njegov najbolji drug.

Vin je ležao pored Šejna i upitao tiho:

— Šta ti misliš o svemu ovome što nam je zakuvala slatka plavuša?

Sve što se od Meri moglo saznati bilo je neodređeno. Ona je tvrdila da je te noći kada je El Tajger napustio grad sa sanducima zlata nestao jedan čovek i da se pojavio tek ujutru. Me-

đutim, ona je stalno odbijala da kaže ime tog čoveka. Uvek bi se branila:

— Znam gde ćemo ga naći. I ja ću vas odvesti tamo.

Verovatno se Meri bojala da će oni nju, čim bude otkrivena tajna, poslati negde u pustinju odakle se više neće moći izvući dok je živa. Ili će je jednostavno upucati!

Ridokosi Slim koji je retko otvarao usta bio je sada izuzetno „govorljiv”. On je promrmljao:

— Taj kućkin sin igra večeras svoju najveću igru u životu.

Vin je gledao u Slima. Nije razumeo šta je ovaj time hteo da kaže.

Šejnu je odmah bilo jasno šta je Slim mislio. Kockar i Meri kao da su sedeli za stolom za poker i pokušavali jedno drugom da otkriju karte. Ona je htela da uvuče Freda u svoju igru, a on se nadao da sazna od nje tajnu nestalog zlata. U krevetu se to najbolje može srediti.

— Šta time želiš da kažeš, Slime? — upita Vin.

Šejn i Slim se isceriše.

— On misli da će Fred uspeti da sazna od nje ono što mi nikako nismo uspeali, amigo — objasnio je Šejn kako bi pošte-deo Vina daljih napora da razmišlja.

Vin je bio priglup, razmišljao je Šejn. Međutim, ponekad je mnogo lakše izaći na kraj sa takvim glavama nego sa onima koji sebe smatraju pametnim.

— Ako nas taj nitkov prevari, ja ću ga lično ubiti — mrm-ljao je Prak.

Mek Lin nije rekao ništa. Osmehnuo se. Kockaru svakako neće biti lako!

Šejn je pomislio na Meri i Freda koji se sada sigurno lepo zabavljaju milujući jedno drugo. On sam nije zavideo kockaru zbog Meri. Ta žena njega nije uzbuđivala. Imao je prilike da bude sa mnogo žena. Čak i one najgore imale su neku toplinu u sebi. Meri je stvarno bila obično đubre, bez obzira što je bila lepa. Spavati s njom, bilo bi mučenje.

Kada je Šejn idućeg jutra izašao iz šupe pored bunara je stajao Fred i brijao se. Bio je vedar i veseo.

— Halo, amigo! — doviknu Fred veselo. — Da li si dobro spavao i naspavao se?

Šejn ga pogleda.

— Ne brini za mene, momče — reče on. — Tu je ono važ-nije, da li si uspeo da saznaš nešto tvojim trikovima?

Kockar ga je gledao. Bio je zamišljen. Nastavio je zatim da se brije i samo se malo iscezo.

Kod njega se nikad ne zna šta misli i Šejn ga dalje ništa nije pitao nego je i sam počeo da pravi sapunicu.

Kada je iza njegovih leđa odjeknuo topot konjskih kopita Šejn se okrenuo. Izgleda da ovaj lepi dan neće biti tako veseo. Svakog drugog bi Šejn očekivao ovde, ali ne njega!

— Dobro jutro, senjores! — zaučio se glas.

General Pančo Pekos koji je jahao na čelu grupe kliznuo je iz sedla i prišao im.

— Dobro jutro, generale! — odvrati Šejn. Osetio je kako mu reči zastaju u grlu i počeo je da kašlje. Samo je još Pekos nedostajao pa da bude šareno kao u paklu. Ako je ikada nešto

bilo tačno što je Meri Hol rekla onda je to bilo sada kada je tvrdila da će im račune pokvariti Pekos. Uz to će im doneti i druge neprijatnosti. Obojica su znali kakav je njihov odnos. Pekos je želeo da se Šejnu stavi omča oko vrata, a Šejn njemu to isto.

U dvorište je stizalo sve više jahača. Nisu se više mogli ni izbrojati. Pekos mora da je krenuo sa polovinom svoje armije. Šta li samo namerava da uradi?

Pekos pređe rukom preko svoje brade i osvrnu se unaokolo.

— Šta ima novo, senjore? — upita on. — Da li ste našli sanduke sa zlatom?

— Žao mi je, generale, ali nismo — odvrati Šejn.

— To nije dobro za vas, senjore.

— Ja i moji ljudi činimo sve što možemo — reče Šejn mirno.

Počeli su da izlaze i pospani ljudi iz šupe. Iznenadili su se kad su videli tako veliki broj vojnika. General je gledao u njih.

— Čini mi se da nedostaje senjor Pul — rekao je on. — Da li on više nije u vašoj grupi?

— Morali smo juče da ga stavimo koju stopu ispod zemlje — objasni Šejn. — Leži tamo iza kuće. Ako želite možete da posetite njegov grob, generale.

Šejn je to rekao podrugljivim tonom. Međutim, to nije uticalo na generala.

— Od čega je umro? — upita Pekos.

— Od jedne zarazne bolesti.

— Koga bolesti, senjore? — upita Pekos mirno. Bio je strpljiv i staložen. Međutim, Šejnu je to bilo poznato.

— Akutno trovanje olovom — objasni Šejn. — Dvoboj!

Pekos je odmerio Šejna mračnim pogledom. Na svu sreću nije pitao dalje, jer Šejn je već bio pomalo ljut.

General se okrenuo nazad i naredio:

— Pretražiti sve! — pokazao je rukom sve zgrade.

— Šta vi ovde možete naći, generale? — upita Šejn zabrinuto.

— Sakrivene bandoleroze — frknu Pekos.

Vojnici se uputiše u kuću i u šupu.

Uskoro je Šejn čuo Mariju kako viče i plače. Dvojica vojnika vodili su iz kočice Himeneza koji se otimao i vikao.

— Evo ga, generale.

Jedan od vojnika držao je u rukama pušku i ukršteni pojas sa patronama. Podigao ga je uvis. Time se Himenez otkrio. Samo pobunjenici nosili su takve pojaseve.

General Pekos klamnu glavom. Tu sumnje nije bilo. Himenez je pripadao bandolerosima.

VIII

Izgleda da je sada između brata i sestre sve bilo u redu. U stvarnosti je ipak između njih postojao zid koji ih je razdvajao. Stakleni zid. Providan i tanak, ali on je ipak bio tu.

Oni su gledali jedno u drugo, smeškali se, a ipak nešto nije bilo dobro. Krivicu za to je snosio isključivo Roko. On je još uvek bio pun mržnje. Čudno, manje je mrzeo Končitu

mada joj nije mogao oprostiti sramotu koju je nanela njemu i imenu de Vestro. Ne, više je osuđivao samog sebe.

Bio je ljut na sebe što je podlegao slatkorečivosti tog pasjeg sina El Tajgera. Bio se toliko zaneo da ga nije ubio dok je za to imao priliku. Ako sramota koju su doživeli on i Končita nije mogla da se opere krvlju, Roko bi ipak osetio veliko zadovoljstvo da je ubio El Tajgera. Mora da je bio slep kada to nije učinio.

Međutim, sada je za to kasno. El Tajger i njegovi bandolerosi prodiru prema jugu. Toliko je znao Roko. On je odjahao u San Sebastijan, jedan mali grad u blizini njegove hacijende. Tamo je saznao tu novost. Izgledalo je da će El Tajger ipak uspeti. Prve gomile pobunjenika imale su uspeha u borbama sa regularnim trupama generala Sančeza. Navodno, El Tajgeru svakog dana pristižu mnogi dobrovoljci. Njegova armija bandolerosa je rasla kao pečurke posle kiše.

Roko je razmišljao o tome da li da se ponovo stavi na raspolaganje El Tajgeru. Ne da bi se borio za njega, već da ga ubije. Čak i onda ako bi to morao da plati sopstvenim životom. Ipak, tu je bilo nešto zbog čega nije odmah krenuo.

Posle njegovog povratka iz San Sebastijana gde je saznao za sve te najnovije vesti prišla mu je Končita.

Htela je da razgovara s njim mada inače nisu često razgovarali.

— Zar nećeš da se boriš za oslobođenje Meksika? — upita ona. — Paolo će te prihvatiti raširenih ruku, veruj mi.

Ona je stvarno bila jedna jedna maloumna žena! Končita je još uvek verovala u to kopile El Tajgera kao da ga je bog poslao da narodu izbori slobodu.

Roko nije odgovorio Končiti. Opet bi izbila svađa između njih. Izašao je napolje i seo na klupu ispod drveta. Kada se posle sat vremena vratio u kuću počeo je da pakuje svoje stvari.

— Ideš? — upita ga Končita. Njene oči su sijale. — Ideš kod El Tajgera da se boriš protiv tiranije?

Roko je gledao u nju. Nije odgovorio na njeno pitanje.

— Ja sam se uz put i u San Sebastijanu raspitao gde se mogu naći vakerosi koji bi se brinuli o našoj hacijendi. Međutim, nema ih nigde. General Sančez ih je naterao da postanu vojnici sve one koje je našao. Ostali, koji su uspeli da se sakriju sada su bandolerosi, dok polja ostaju neobrađena a goveda se gube ili pak budu ukradena.

Zatim se Roko vinuo u sedio i poterao konja. Nije se okrenuo nijednom da pogleda u Končitu koja je stajala na kućnom pragu i mahala mu.

*

Pukovnik Mordano je ležao iza žbuna na jednom brdu koje se nalazilo na izvesnoj udaljenosti od Himenezove hacijende i držao durbin u ruci. On je video sve. Čak i dvoboj između Amerikanaca.

Sada su oni opet bili zajedno. Jednog su sahranili iza kuće. Uprkos velike daljine Mordano je mislio da je to Put. Drugi učesnik dvoboja sigurno je bio kockar. On je ubio

Pula. Samo, zašto nisu ubili kockara? I, šta oni traže ovde kod Himeneza, prokletog izdajice? Čim dođe do Himeneza, ubiće ga, razmislijao je Mordano.

I plavuša je bila tu.

Mordano je razmišljao o tome šta bi ovo trebalo da znači! Sigurno imaju neke određene namere! Amerikanci koje je on poslao da prate Sejna i kockara bili su pogrešna karta na koju sam igrao, pomisli Mordano. Banda se sada ponovo okupila.

— Nitkovi! — procedi Mordano kroz zube.

Razmišljao je o tome da ih preko noći iznenadi i napadne ih. To bi mu sigurno uspelo. Ti nitkovi su se osećali toliko sigurnim da nisu postavljali stražu.

Međutim, Mordano je ipak došao do zaključka da je pametnije da te lupeže posmatra. Možda će ga oni ipak odvesti do sanduka sa zlatnim dolarima koji su El Tajgeru bili toliko potrebni. Kako je El Tajger prošao u svom pohodu prema jugu, to Mordano nije znao. On sam sa svojim bandolerosima kojih je bilo četrdeset nalazio se u nekoj vrsti praznog prostora i usudio se đavolski smelo da dođe tako daleko na zapad. Svakog trenutka mogli su da naiđu na vojnike generala Pekosa što bi se sigurno završilo jako loše za njih.

U rano jutro pukovnik Mordano je ponovo ležao na svojoj osmatračnici. On je prvi primetio vojnike koji su se približavali seoskom manju. Kada je Mordano kroz durbin prepoznao generala Pekosa opsovao je i spustio durbin. Najbolje je bilo da odmah uhvate maglu.

Mordano je dugo razmišljao. Ipak, odlučio je da ostane i da vidi šta će se dalje dogoditi. Uostalom, u životu treba nekad i rizikovati.

*

General Pekos je odmerio Himeneza mračnim pogledom. Zatim je pokazao palcem prema zidu. Svima je bilo jasno šta to znači.

Znao je i Himenez.

Bilo mu je to jasno još onda kada su ga vojnici izvukli iz kreveta dok je još spavao. Himenez se pomirio sa sudbinom i dozvolio je da ga odvuku do zida.

Nekoliko vojnika stalo je ispred njega. Jedan narednik je izdavao naređenja.

Vojnici podigoše puške.

Tog trenutka desilo se nešto što je iznenadilo sve.

Šejn je hrabro stao između Himeneza i vojnika koji je trebalo da pucaju.

Narednik se zbunio kad je to video. Ljutito se obratio Šejnu:

— Sklonite se, senjor. Ometate izvršenje kazne.

Šejn je doviknuo generalu Pekosu:

— Ovaj čovek nije bandolero! — riknu on. — Njega su naterali da stavi ukršteni pojas sa patronama. On je pobeo od bandolerosa i on je sada naš vođa.

Pekos se namršti.

— Vođa čega, senjor Šejne? — upita on.

— Ledi misli da zna gde ćemo naći sanduke sa zlatom
— objasni Šejn i pokaza rukom prema plavokosoj Meri Hol.
— Himenez je čovek koji će nam pomoći da pronademo zlatoto. Mi ne poznajemo ovaj predeo, a on ga poznaje kao svoj džep.

Pančo Pekos je prešao rukom preko svog mršavog lica. Izgleda da se kolebalo.

Šejn je iskoristio tu priliku.

— Ja sam još uvek opunomoćeno lice vlade Sjedinjenih Država, generale — reče Šejn. — Treba da pronadem nestale mihone za vašeg predsednika Dijaza. Ako vi dozvolite da onaj čovek tamo bude ubijen onda vi sprečavate da izvršim svoj zadatak. Ja ću to morati da javim Vašingtonu i odustajem od toga da tražim dolare.

Bila je to pretnja. Jedan prokleta tvrd zalogaj za generala. Uz to pred njegovim vojnicima! Šejnova pretnja je bila jako nezgodna. Dijazu su jako bili potrebni dolari. Pogotovu sada kada je El Tajger nizao uspeh za uspehom. Bilo bi jako nezgodno ako bi se njemu, generalu Pekosu, natovarilo na vrat da je sprečio potragu za zlatom. Izgubio bi svoj generalski čin, to je sigurno. Ali verovatno bi ga koštalo i života.

— Pustite tog čoveka! — naredi Pančo Pekos. Okrenuo se prema Šejnu. — Od sada ste vi odgovorni za ovog lupeža, sa njore. I, nemojte misliti da vas ja neću staviti pored zida umesto njega.

Pukovnik Mordano gledao je kroz svoj durbin. Video je kad su Himeneza stavili uza zid i bio je zadovoljan. Himenez je bio izdajica. Zaslužio je da ga napune olovom.

Tada je ugledao kako taj davolski gringo staje između Himeneza i vojnika koji je trebalo da pucaju. Nešto je govorio generalu? Da li će to nešto pomoći? Sigurno neće, pomisli Mordano pakosno. Najbolje bi bilo da general naredi da upucaju i Šejna.

Mordano nije verovao svojim očima da se to dogodilo. Himenez se odvojio od zida i ušao u kuću. Od izvršenja kazne, znači nije bilo ništa. Šta li je to Šejn mogao reći generalu da se on odlučio da pusti Himeneza? Prosto neverovatno!

Narednik je dopuzio do Mordana. Pokazao je rukom prema dolini. Stalno su stizali novi jahači. Jedna čitava armija!

Mordano opsova. Sada je sve bilo jasno. General Pekos je došao sa svojim trupama iz Čihuahue. Namera je bila očigledna. On je želeo da napadne El Tajgera s leđa i da time pomogne generalu Sancezu. To bi moglo biti jako opasno za pobunjenike. Vrlo opasno!

Pukovnik mahnu glavom. Morali su nestati pre nego što ih otkriju. Njihovi konji nalazili su se u jednom jarku iza brega.

Mordano je izdao komandu da se uzjaše. Bilo je krajnje vreme. Prve grupe prethodnice regularne armije već su se približavale bregu odakle je Mordano osmatrao.

Mordano je stao na čelo i grupa se krenula. Galopirali su.

Sad su postali zarobljenici. Šejn se mrštio. Kapetan se zvao Hulio Gamba. Sa njim je ostalo i četrdeset vojnika.

— Da vas štitim, senjore — rekao je general podrugljivo na rastanku. — Ovi ljudi će vam sigurno biti od koristi prilikom traženja zlata. Neki od njih su odavde iz ove oblasti i mogli bi vam pomoći ako se Himenezu nešto desi.

Ličilo je to davoiski na pretnju. Pogtovu što se tiče Himeneza. Bar tako je to shvatio Šejn.

Kapetan Hulio Gamba bio je u neku ruku slika i prilika generala Pekosa. On doduše nije imao taj nadmen izraz lica, ali se nije dopao Šejnu. Delovao je nekako grubo. Nikada se nije osmehnuo, čak ni slučajno.

Šest Amerikanaca koji su se uz to slagali kao pas i mačka protiv četrdeset vojnika! To je bila smešna razlika i samo bi davo mogao da je izjednači.

Marija Himenez stajala je u dvorištu i jecala dok su odlazili. Suze su joj tekle niz lice i bila je tužna kao da više nikada neće videti svoga supruga. Molila je boga da se njene slutnje ne ostvare. Šejn je spasio Himeneza, međutim, izgubio je svaku nadu da će se taj čovek vratiti na svoju hacijendu živ i zdrav.

Sada se sve vrteće oko Meri Hol.

Da li je ona zaista znala gde se mogu naći sanduci sa zlatom? I, šta onda ako su stvarno namirisali dolare? Pekos je dugo razgovarao sa kapetanom pre nego što je uzjahao konja. Šejn ne bi bio iznenađen ako su razgovarali o tome da njega, Šejna, i ostale njegove drugare pošalju na daleki put bez povratka. Objašnjenje bi se lako našlo. Nestali u borbi sa bandolerosima. Međutim, bilo je mnogo drugih načina da se u Meksiku nestane, a da niko ne posumnja u to kako su nestali neki ljudi. Kako mu je general Pekos podrugljivo rekao, nijedan petao neće kukurikati za njim ako se ne vrati iz Meksika. Možda je taj nitkov i bio u pravu kada je to rekao.

*

Priterana u tesnac od strane kapetana Gambe, Meri Hol je videla jedini izlaz u tome da laže. Šejnu je bilo jasno da je sve laž što ona kaže.

Na pitanje kapetana Gambe ona je odgovorila:

— Videla sam čoveka koji je te noći tajno pratio El Tajgera. Ja znam samo tako neodređeno gde bi mogli da ga tražimo. Međutim, ja ne znam kako se on zove, kapetane.

Šejn je sumnjao u to da Gamba njoj veruje. Verovatno sumnja u nju.

Meri je razmišljala o svemu. Tek kasnije joj je palo na pamet ko bi mogao biti taj koji se domogao zlata. Inače ona ne bi rizikovala svoj život da bi oslobodila El Tajgera. Međutim, tu nešto još nije bilo jasno. Zašto ta lepa plava veštica nije htela da kaže ime tog čoveka?

Što je više Šejn razmišljao o tome sve više mu je bilo jasno da se Meri Hol još uvek nadala da će dobiti ako ne ceo kolač, a onda bar jedan deo. Međutim, Gamba ga joj neće baš tako lako prepustiti. A ni on, Šejn takođe nije imao nameru

da to učini. Tu je bio i nitkov kod koga se nalazio novac. Da li će on biti spreman da deli novac sa plavokosom Meri Hol?
Da li je Poker Fred nešto saznao od nje? Smeskao se. Ali iza tog njegovog osmeha je bila neka vrsta maske i stvarno se ništa nije moglo saznati.

IX

Dva dana kasnije stigli su u jedan mali grad. Zvao se Bela Vista i nalazio se na jednom malom uzvišenju odakle se mogla videti skoro cela dolina.

Meri Hol je sve vreme uzaludno pokušavala da zavede kapetana Gambu koji se nije obazirao na njene draži. Možda je to bilo samo prividno. Nikada se ne zna šta nosi dan, a šta noć!

Pravog hotela u Bela Visti nije bilo. Postojalo je samo više kantina u kojima su mogle da se iznajme sobe za prenoćište.

Gamba je tražio jednu sobu sa dva kreveta. Zatim je bez reči uhvatio Meri za ruku i poveo je uz stepenice.

Šejn nije bio manje iznenađen nego Meri! Bez obzira što je Gamba svuda postavio stražu Šejnu nije bilo teško da uhvati maglu i nestane negde u daljini. Međutim, bio je radoznao. Jednostavno nije hteo da propusti poslednji čin ovo interesantne drame koju je režirala Meri Hol.

Meri je svoju ulogu igrala izvanredno. Polako ali sigurno trudila se ona da ostvari ono što je naumila.

Sada je tu i nova priča. Gamba!

— Šejn se isceri i pogleda u Freda.

— Šta ti kažeš na ovo sve, amigo? — upitao je on.

Kockar je zviznuo kroz zube.

— Da li ti znaš ono što ne znaš, prijatelju? — upita on veselo.

— Ne znam — odvrati Šejn.

Šejn je bio siguran da će kockar nešto preduzeti. On nije navikao da gubi. Međutim, po njemu se nije moglo videti da li mu nešto znači to što sada lepa Meri miluje kapetana Gambu.

— Da li si uspeo da saznaš nešto od nje što će nam pomoći da krenemo koji korak dalje? — upita Šejn.

Fredovo lice je ličilo na neku masku. Ništa. Čutao je samo se malo osmehnuc.

— Idiote! — frknu Šejn. — Sada nije samo novac u pitanju već i naša životi. Čudi me da to nisi primetio, rogonjo!

Šejnove reči su izgleda naterale kockara da malo mučne glavom. Sa njegovog lica kao da je sada spala ta maska mironoće, a u njegovim očima kao da se ogledao strah.

Fred odmahnu glavom.

— Nije odala ništa, ako na to misliš — reče on. — Ja ne znam više nego ti i Gamba.

Kasnije je Fred seo za kockarski sto. Šejn se naslonio na zid i posmatrao. Čekao je da vidi kada će se dogoditi eksplozija, jer opasnost je već visila u vazduhu.

Međutim, nije se dogodilo ništa. Fred nije dobio. Čak je i gubio. Naravno u granicama. Dvojica narednika i jedan podnarednik su se radovali.

Taj prokleti kućin sin koji je pravi čarobnjak sa kartama i sada je varao, pomisli Šejn. Njegova namera je bila jasna. Zeleo je da pridobije za sebe vojnike.

Te noći nestao je Himenez.

Jednostavno ga ujutru nije bilo tu. Niko nije znao šta se s njim dogodilo. Šejn bi mogao da se zakune da je Himenez ubijen po naređenju generala Sančeza. Dokaza naravno nije bilo. Zle slutnje Marije Himenez su se izgleda ostvarile.

Šejn je sa zebrnjom u srcu pomislio na to da je on možda sledeći koga će Pekos poslati na vešala. Nešto ga je golicalo oko vrata! On je zaštitio Himeneza, ali to izgleda nije mnogo pomoglo.

Meri Hol je ujutru došla neuredna i namrštena. Njene oči su bile okružene modrim podočnjacima.

Fred se isceri.

— Moje poštovanje, senjorita! — reče on i isceri se. — Izgleda da taj kapetan Gamba ima neke jako dobre kvalitete u šta niko nije verovao

Šejn nije ni slušao. Bila ga je zaokupila misao o tome kako je nestao Himenez. Od toga je zavisilo i to kakva je njihova sudbina. Zavisi od toga kada će kapetan Gamba odabrati trenutak da ih pošalje na onaj svet.

— Negde ovde mora biti — rekla je Meri Hol i pokazala prstom mesto na karti koju je raširio kapetan Gamba.

Bilo je to jedan sat nakon što su napustili Bela Vistu. Šejnove misli su zaokupljene Himenezovim nestankom. Da li je taj čovek možda pobeo? Ipak, izgleda da nije tako. Vojnici i kapetan Gamba bi već odavno primetili da nema Himeneza i tražili bi ga. Pretpostavka da su Himeneza prošle noći ubili bila je sada Šejnu više nego istina. Ta prokleta banda ubica! Izgleda da regularna armija nije ni za dlaku bila bolja od pobunjenika.

Kada je Gamba ušao u kantu u Bela Visti posle Meri on joj nije poklonio nijedan pogled. Osmeh na usnama Meri Hol kao da se ukočio. A kada je uzjahala konja on joj se obratio grubo:

— Vaše je mesto kod ostale dvojice Amerikanaca, senjorita.

Fred ju je samo letimično pogledao. Za njega ona kao da je sada bila vazduh.

Šejn je stajao iza kapetana. Nagnuo se iznad karte.

— Ovo je ravnicu El Porta — reče on.

— Ja nisam slep, senjor — frknu kapetan Gamba i okrenu se nazad.

Jaz se očito produbljivao. Da li je Meri Hol bila govorljivija u krevetu pored kapetana Gambe? Ipak, ne bi se reklo.

Šejn je prišao ostalima.

— Negde u širokoj ravnici El Porta — saopšti im on. — Jedno tri dana jahanja. I još nešto, imam utisak da nikada nećemo tamo stići.

Gledali su ga zbunjeno.

Slim koji je bio škrt na rečima, oglasio se prvi.

— Mislíš da će nas oni prethodno ubiti? — upita on.

Šejn klimnu glavom.

— Isto tako kao jadnog Himeneza — reče on. — Mi više nismo potrebni kapetanu. U stvari, ne želi to on. Verovatno general Pekos hoće da mi nestanemo negde na jugu gde niko neće nanjušiti naše leševe. Jer, ja sam ovde po nalogu vlade Sjedinjenih Država. U Vašingtonu će svakako hteti da znaju, gde sam ja.

Prak je opsovao

— Krajnje je vreme da zbrisemo oдавde — predloži Mek Lin. — Kako bi bilo da to učinimo noćas?

— Verovatno to ne bi prošlo bez pucnjave — reče Šejn

— Vi svi znate da je Gamba postavio stražare na sve strane.

Mek Lin se isceri.

— Te stražare ćemo jednostavno ubiti, rasteraćemo njihove konje da ne bi mogli da nas gone i nestaćemo — predloži on.

— A Meri Hol? — upita Šejn.

Fred ga odmeri mračnim pogledom.

— Nju neka davo nosi! — frknu on.

Šejn se osmehnu.

— Da li je to samo tvoja povređena sujeta ili si se zaljubio, amigo? — upita Šejn.

Skromno i mirno odgovorio je kockar:

— Rado bih ti skratio tu poganu njušku ali to bi bilo veliko zadovoljstvo za Meksikance.

— Izgleda da si ti neki veliki filozof — reče Šejn i isceri se.

— Prestanite! — reče Prak i pokaza rukom prema useku između dva brežuljka.

Rasli su kao pečurke na kiši. Bilo ih je sve više i više. Šezdeset ocenio je Šejn letimično. Ma ne, bar osamdeset.

— Bandolerosi! — riknu Mek Lin. Uzeo je svoju pušku u ruke.

*

Jedan jedini jahač se probio napred a ostali su zastali.

Nitkovi divljeg izgleda! Niko od njih nije imao ukrštene pojaseve na grudima.

— To su banditi — promrmlja Šejn i nategnu oroz na svojoj pušci.

— Teo Končo, senjore! — viknu jedan Meksikanac koji je stajao po strani.

Šejn je radoznalo gledao u čoveka sa velikim trbuhom koji im se približavao. To je znači Teo Končo, ozloglašeni vođa bande!

Šejn je o niemu već dosta čuo.

Kapetan Gamba je verovatno već odavno raspoznao koga ima posla. Izdavao je naređenja. Voinici su odmah otišli u zaklon

— Pitaćemo tog nitkova šta želi od nas, kapetane! — doviknu Šejn.

Gamba nije bio kukavica. Uzjahao je konja. Šejn je poterao svoga mrkova i uskoro su pošli prema mestu gde se nalazio Končo i podrugljivo se smejao.

Na izvesnom rastojanju Gamba i Šejn su zaustavili konje.

— Šta želiš? — doviknu Gamba.

Končo se osmehnuo.

— Sve što imate — odvrati Končo.

— Mogao bi da budeš određeniji — frknu Šejn.

— Gringo izgleda sporo shvata — rugao se bandit. — Vaše oružje i konje, novac i satove i ostalo — iscerio se. — I naravno, plavušu — dodao je on i pokazao rukom prema Meri Hol. Šteta što nemate više žena.

Bandita je bilo skoro dvostruko više nego njih, ali to nije bilo važno.

— Krajnje je vreme da se tebi i tvojoj bandi stave lisice oko ruku, pasji sine! — riknu Gamba. On je znao da se Končo nikada nije usudio da napadne regularnu vojsku.

— Dobro, kapetane — reče Končo. — Da se sporazumemo. Daćete nam samo ženu i mi ćemo vas pustiti da jašete dalje. Neka vam je srećan put.

Znači, taj smrdljivko je hteo da uzme Meri Hol!

Šejnu je prošla pomisao kroz glavu. Šta Končo zna o Meri Hol i zlatu? Nije želeo samo tu ženu. Šejn je bio siguran da tu postoji nešto više. Gamba je izgleda isto mislio jer on je stisnuo obrve.

— Gubi se oдавде, ti smrdljivi pasji sine! — grmnу on.

Končo je držao uzde iznad roga sedla. Šejn bi mogao da se zakune da on tu drži „kolt“ mada se za njegovim pojasom nalazio revo'ver.

Šejnu su bili dobro poznati ti trikovi i bio je spreman. On je bio sakrio jedan Vinov revolver u kaišu na pantalonama.

— Samo žena, kapetane — reče Končo. — Moja poslednja ponuda.

— Zašto baš ona? — upita Šejn.

Bandit se isceri prema njemu.

— Zato što će nas ona odvesti do sanduka sa zlatnim dolarima — odvrati bandit.

— Od koga ste saznali tu glupost?

Končo se osmehnu podrugljivo.

— Mislim da smo dosta razgovarali, gringo, zar ne? — upita on i namršti se.

Da, i Šejn je mislio da je razgovoru kraj.

Bandit je gurnuo pončo ustranu.

Šejn poteže revolver iz futrole za pojasom.

Oba pucnja prasnuše skoro istovremeno.

X

Kada je voz sa više od osam stotina bandolerosa sa zaglušujućom eksplozijom odleteo u vazduh izgledalo je kao da je došao kraj sveta. Za one mrtve ljude to je zaista bio kraj

a i za one ranjene nije bilo mnogo nade da prežive. Bilo je to iznenađenje za sve, pogotovu za El Tajgera.

Svuda, gde god je El Tajger mogao da vidi, vladao je pravi haos. To je ipak bio kraj! U njegovim ušima kao da su zvonila zvona. Glasno i prodorno. To kao da ga je opilo. Činilo mu se da ne čuje ništa. Čak ni granate koje su se rasprskavale u vagonima.

— Majko moja! — mrmlijaio je Vincente. On je stajao na gvozdenoj ogradi platforme.

— Napolje! Ovo je kraj! — odjekivalo je u ušima El Tajgera. Ta prokleta zvonjava, zašto već jednom ne prestane? Nije mogao više ništa pametno da smisli.

Granata je pogodila salon-vagon. El Tajger i Vincente umalo nisu zbačeni sa platforme.

U velikim grupala ljudi su sa podignutim rukama koračali prema peščanom bregu gde su se nalazili topovi.

Paolo Leone gledao je krvavo lice Vincentea. Počeo je da se smeje. Da li je to bio smeh jednog ludaka? Vincente mu više neće biti od pomoći. U stvari, niko više neće moći da mu pomogne. A pogotovu ovaj bedni seljak koji je postao bandolero zato što je bio sit seljačkih poslova na njivama. Prokleti, smrdljivi jazavac! El Tajgeru nikad nije palo na pamet da je te ljude gurnuo u smrt. Oni mu ništa nisu značili. Služili su samo kao sredstvo da nešto postigne.

— Santa Marija! — prostenja El Tajger.

El Tajger je poludeo, pomisli Vincente.

— Zašto se ne moliš bogu, Vincente!

Vincente razrogači oči kada je u ruci El Tajgera ugledao revolver.

Međutim, pucanj je već prasnuo. Vincente je posrnuo i pao na pločnik. Bio je mrtav čovek.

— Meno nećete uhvatiti, vi davoli! — riknu El Tajger.
— Ja ću živeti večno.

Kada su krenuli, kapetan Gamba je bio dovoljno pametan da otvori svoju torbu sa revolverima. Međutim, Končo je već imao sakriven revolver i držao ga je u ruci. Možda je njegova greška bila u tome što nije odmah pucao u Šejna.

Kada je prasnuo pucanj Gamba je osetio kao da ga je neko udario u desni deo grudi. Nije bilo jako. Kao udarac pesnicom.

Šejnovo olovo je pogodilo vođu bande kome je sada ispao pištolj iz ruke. Zatim je kliznuo iz sedla i pao kao neka vreća na zemlju.

Kapetan je počeo da se klati u sedlu. Gamba se uhvatio za ranu na grudima. I on je ispustio revolver. Banditi su videli sve. Galopirali su vičući divlje. Kugle su zviždale Šejnu oko ušiju.

Šejn je uhvatio Gambu. Prebacio ga je na svog konja i stavio ga u sedlo ispred sebe.

Vojnici su počeli da pucaju.

Odjednom je Šejnov konj pao kao da ga je grom pogodio. Šejn je u poslednjoj sekundi uspeo da skoči. Ranjeni Gamba ležao je dva tri koraka dalje.

Vika bandita bila je već đavolski opasno blizu. Šejn leže pored mrtvog konja. Pucao je iz revolvera.

Banditima je izgleda već bilo dosta. Okrenuli su konje i nestali iz prostora dometa vojničkih pušaka. Stali su. Sa sobom su poneli i svog nepokretnog vođu. Izgleda da su se nešto dogovarali. U svakom slučaju stigli su brže nego što je on uspeo da stigne do vojnika. A tu je još bio i Gamba. Šejn je čuo kako kapetan stenje. Znači, bio je živ.

Šejn je ponovo napunio revolver. Odlučio je da što skuplje proda svoju kožu. Međutim, imao je jako malo izgleda da iznese živu glavu iz ovog okršaja.

Zatim je čuo topot kopita. Pogledao je iza sebe. Približavao se jedan jedini jahač. Poker Fred! Šejn skoro nije verovao svojim očima.

Kockar je vodio jednog slobodnog konja sa sobom. Doviknuo je još izdaleka:

— Brzo, vraćaju se!

Banditi su galopirali. Bili su sve bliže.

Šejn se vinu u sedlo konja čije uzde mu je dobacio Fred.

— Gamba je živ! — viknu Šejn. — Moramo ga poneti.

— Samo nam još to treba — odvrati Fred. — To mi izgleda kao kad ja poklonim asove svom protivniku. Pa ti si lud!

Međutim, kockar je bio lud. Sagnuo se, uhvatio kapetana i povukao ga u sedlo svoga konja.

Banditi su pokušali još tri puta. Njihovi mrtvi drugari ležali su na sve strane. Tada je izgledalo da su odustali. Bar zasada. Nestali su između dva brega.

Fred je oprezno spustio ranjenog čoveka sa konja. Vojnici su ga prihvatili.

Šejn je saahao.

— Mogu li sada da kažem hvala, amigo? — rekao je on.

— Nemoj se truditi — odvrati kockar.

Šejn pokazao rukom kapetana o kome su se brinuli vojnici. Ukazivali su mu pomoć.

— Prijatelj ljudi — promrmlja on. — Sa te strane te još nisam upoznao, Frede.

— Da li da ostanem pristojan, ili pak da kažem ono što mislim? — upita kockar.

— Popusti malo kragnu da se ne ugušiš — šalio se Šejn.

— Kao prvo, ti bi mogao...

— Dobro, to prvo sam već razumeo.

— Drugo — nastavi Fred odmahnuvši rukom — to je bila najveća greška koju sam u životu učinio. Trebalo je jednostavno da pustim tog kućkinog sina da leži tamo i da mu banditi s apetitom pojedu džigericu. Što to nisam uradio kriv si jedino ti. Zato ti i želim da ti se oko vrata obavije omča.

Kapetan Gamba je još uvek imao olovo u grudima. Bilo mu je slomljeno jedno rebro, ali mu je to i spasilo život. Ipak, kugla je morala da se izvadi inače bi rana inficirala i Gamba bi umro. Nijedan od Meksikanaca nije se osećao doraslim tom poslu. Šejn ih je razumeo. Čoveku ko se usudi da to uradi i ako mu ne uspe, preti omča oko vrata.

— Ništa — reče Šejn. — Ja ću to uraditi.

— Pa ti si stvarno lud — opomenu ga Fred. — Mi smo izbacili tog momka iz pakla rizikujući svoj život. Već samo to je bio takav poduhvat koji je ličio ne samo na glupost, nego na samoubistvo, amigo. A sada i ovo!

Možda je Fred bio u pravu. Međutim, Šejn jednostavno nije mogao da stoji tu skrštenih ruku dok čovek umire. Bez obzira što posle toga mogu da mu stave omču oko vrata.

Kada je posle dosta napora izvukao olovo i podigao ga uvis Meksikanci su radosno klicali.

Te noći kapetan je dobio visoku temperaturu. Utrošili su svu vodu koju su imali kako bi mu hladili ranu. Na svu sreću, ujutru više nije bilo groznice.

Još neko je nestao. Meri Hol i Poker Fred! To su primetili tek kasnije.

XI

Paolo Leone ležao je ispod vagona. Svakog trenutka ta đavolska grdosija mogla je da se nagne i da ga prignječi. Bolje tako nego da padne u ruke generalu Sančezu.

Paolo Leone je morao još ranije znati koja mu je jedina šansa da preživi. Zato je i ubio hladnokrvno svog najbližeg saradnika.

Sada nije bilo nikog drugog ko bi se ovde sakrio.

El Tajger je napravio rupu ispod komada drveta. Imao je dovoljno vazduha između cepanica.

Napolju je prestala pucnjava. Samo se ponekad čuo neki krik u daljini. A onda se sve utišalo.

Povremeno su se čuli glasovi. Ponekad i koraci. Tu negde blizu. Leone je bio zadovoljan sobom. On će biti oslobođilac Meksika! Nešto kasnije, ali on će se vratiti.

Bila su to maštanja El Tajgera mada mu je bilo jasno da se to nikada neće ostvariti. Bio je ljut na samog sebe. Međutim, to nije moglo ništa da izmeni. On je morao da drhti za svoj život kao kakva kukavica.

Jednom mu se čak učinilo da čuje glas generala Sančeza kada je neko riknuo:

— Tražite dalje! To kopile nije valjda odletelo u vazduh!

El Tajger nije znao koliko dugo je ostao u svom skrovištu. U međuvremenu ga je savladao umor i on je zaspao. Povremeno su ga mučili užasni snovi, a zatim bi ponovo zaspao.

Kada se probudio osetio je da je žedan. I stomak je tražio svoje. Prošlo je dugo vremena otkako nije jeo niti pio.

Da, možda, nije suviše rano da se pojavi?

El Tajger jednostavno više nije mogao da izdrži u ovoj rupi. Nešto ipak mora rizikovati.

Za trenutak je oslušnuo. Imao je sat, ali je zaboravio da ga navije. Osim toga ovde je bilo jako mračno i on ne bi ni uspeo da vidi ništa.

A onda je došao trenutak kada je verovao da će se ugušiti. Morao je izaći odavde pa makar ga to koštalo života.

Polako je skidao jedan po jedan komad drveta sa sebe. Sada je već lakše disao.

Sunce, pomisli El Tajger. Mora da je jako dugo ostao u ovom čudnom skrovištu.

U stvari, sunce se nalazilo baš iznad njega. Voz je stajao kao i ranije. Međutim, El Tajger nije video mrtve. Samo peščane humke. Zajednički grobovi. Ovde su pokopane sve njegove nade. Osetio je gorak ukus u ustima.

Jak topao južni vetar duvao je iz ravnice ovamo gore i nosio čitave oblake peska sa sobom.

Bilo je tiho, sem što je vetar fijukao. El Tajger je poverovao da je on jedini čovek na ovom svetu. Ali, bilo mu je jasno da to nije tako. Svuda unaokolo čekali su ga đavolski opasno ti krvoločni psi. Kuda da krene? Njegovo lice je bilo poznato nadaleko. I, mada je Sančez smatrao da je on mrtav, sigurno je ipak raspisana velika nagrada za njegovu glavu.

Setio se nekoga ko je već odavno nestao iz njegovih misli. Končita! Končita de Vestro. Ta mala je bila smrtno zaljubljena u njega. Ako je postojalo neko sigurno mesto gde bi duže mogao da ostane onda je to kod Končite.

Paolo Leone nije pomislio na njenog brata, Roka de Vestro

— Eto nam nove nevolje — frknu Prak i pogleda ljutito u Šejna kao da je on kriv što su nestali Fred i Meri Hol.

Šejn je opsovao. Mora da se to dogodilo dok je on bio zauzet oko kapetana Gambe. Šejn je ipak bio ljut na samog sebe što kasnije nije pogledao gde se njih dvoje nalaze. Ipak, ko bi na to pomislio!

Gamba je pozvao Šejna. Zbog gubitka krvi bio je slab i nije mogao da psuje glasno. Međutim, izraz njegovog lica je govorio dovoljno.

— Vi ste izvadili kuglu, senjor. Hvala vam.

— Ništa, kapetane — odvrati Šejn. — To je bila moja dužnost.

Gamba se nasmeja.

— O nečem drugom sam hteo da razgovaram s vama.

Šejn je slegao ramenima i čekao. Međutim, Gamba nije pomenio Freda i Meri. Rekao je nešto drugo što je iznenadilo Šejna.

— Dovedite te nitkove, naredniče.

— Da, kapetane! — odgovori narednik i pozdravi. Izgleda da je znao o čemu se radi. Izašao je i ubrzo se vratio. Vodio je dvojicu vojnika kojima su ruke bile vezane na leđima. Sejnu ni na kraj pameti nije palo šta ovo treba da znači.

— Ovaj prokleti bandit koji mi je smestio olovo u grudi želeo je da ima plavušu za sebe — objasni kapetan. — Hteo je da je odvede.

To je bilo tačno. Končo je u početku hteo više, ali se na kraju složio s tim da uzme samo Meri.

— Žena tvrdi da zna kod koga su sanduci sa zlatom —

reko je Gamba. — Međutim, ja se pitam, kako to da je i Končo znao da je njoj poznata ta tajna?

Šejn odmahnu rukom.

— Kapetane — promrmlja on. — I ja sam to pitanje sebi već postavio.

— Jedan od ove dvojice momaka će nam dati odgovor na to pitanje — objasni Gamba.

Šejnu nije sve bilo jasno, ali je ćutao.

— Možete dobrovoljno otvoriti usta i kazati šta znate, ili pak želite da naredim da vas tuku sve dok ne... — režao je Gamba ljutito...

— Ja stvarno nemam nikakve veze s tim, kapetane — reče jedan od njih dvojice plačnim glasom. Znao je šta ga čeka. Pokazao je glavom čoveka pored sebe. — To pitajte njega, kapetane.

Gamba se ljutito osmehnuo.

— Hoćeš li da najpre budeš smrtno isprebijan pa tek onda da otvoriš usta, Pedro! — opomenu ga on.

Momak je prebledeo kao krpa. Nije bio od onih najhlabrijih, primetio je Šejn.

— To... to je bio moj brat, kapetane...

Odjednom je prestao da govori. Bila je to neka vrsta priznanja ali samo do polovine. Šejnu to nije bilo dovoljno da nešto preduzme, a ni kapetanu.

— Dakle, vaš brat? — upita kapetan. — On je u bandi koju je vodio Končo, zar ne?

— On je mrtav. Video sam kako je juče upucan — reče Pedro.

— To ste vi saznali od Himeneza batinama, zar ne? — upita kapetan Gamba. — Hajde, istinu na videlo, ti pasji sine!

Pedro je klimnuo glavom. Šejnu je sada već sve bilo jasno. Njih dvojica su imali naređenje da ubiju Himeneza. Pedrov brat je pripadao bandi koju je vodio Končo. A Končo je hteo da sazna šta to meksikanska konjica traži ovde daleko na jugu gde nije bilo bandolerosa. Ipak je to bilo čudno!

Pedro je izgleda učinio jednu malu uslugu svom bratu, a i Končo je tu bio umešan. Sam đavo će znati šta su oni njemu obećali. Tek, on je od Himeneza doznao sve pre nego što su mu zadali udarac koji ga je poslao na onaj svet.

Šejn se kolebao na koga sada treba da bude ljut. Na tog pasjeg sina koji se zvao Pedro i koji je mučio Himeneza i do kraja ga ubio ili pak na kapetana Gambu koji je izdao naređenje da se Himenez ubije. Užas! Ubijaju kad im se prohte.

— Znači, Himenez je mrtav, kapetane? — upita Šejn. Gamba ga pogleda ozbiljno.

— Zar to niste znali, senjor? — upita on. — Mislio sam da ste pametniji.

I tebe sam ja spasio rizikujući svoj život, prokleta priljava svinjo, pomisli Šejn.

— Njih dvojice će pokušati da nas nadmudre — režao je Gamba. Bilo je jasno na koga misli. Fred i Meri. Kockar svakako neće propustiti tu priliku. Ukoliko veći ulog utoliko

je i dobitak veći. Međutim, ovog puta se kockao sa svojim sopstvenim životom. Ostaje nada da to Fred zna.

— Vi ste suviše slabi da biste se popeli u sedlo, kapetane — rekao je Šejn.

Gamba je pogledao u njega. Zatim je naredio pokazujući rukom prema Pedru i drugom čoveku.

— Upucajte ih, naredniče!

Pre nego što su krenuli sahranili su mrtve. I bandite! Njih su stavili ispod zemlje u zajedničku grobnicu.

Gamba je bio čovek izuzetne snage. Čak i prema samom sebi je bio surov. Kada je osetio da više ne može da ostane uspravno na konju, naredio je da ga vežu.

XII

Rano ujutru Končita se probudila. Neko je kucao na vratima. Obukla je kućnu haljinu i otvorila. Pred njom je stajao Roko.

— Da li sam te probudio, sestro? — upitao je on podrugljivo.

— Pa, zar ne vidiš da jesi?

Ljutilo ju je to što se Roko tako ponaša. Već je bila pomislila da je sada među njima sve u redu i da su se pomirili. Ipak, nije bilo tako.

Roko je seo. Tražio je da mu donese tekilu. Končita je donela bocu. Ona je primetila da Roko u poslednje vreme dosta pije.

Njegove stegnute usne su jasno govorile da još uvek nije preboleo njenu krivicu.

Končita je pomislila na to da se brani. Ali, nije znala kako? Sa bratom nije mogla razumno da razgovara. Između njih se nalazio jedan ogroman jaz, to je ona osećala.

— Da ne zaboravim da ti kažem — reče on. — Sigurno si čula šta se dogodilo sa tvojim voljenim čovekom?

Devojka je ćutala. Stavila je kafu na sto i prišla šporetu da pripremi svome bratu doručak.

— Kakve su to vesti, Roko? — upita ona najzad preko ramena.

— El Tajger je gotov. Najzad je dolijao taj kućkin sin! Končiti je skoro ispao tiganj iz ruke.

— Nije — prošaputa ona. — Ne, Roko, kaži mi da lažeš!

— Govorim istinu — odvrati on. — U San Sebastijanu se naveliko priča o tome. General Sančez je strahovito potukao te vaške. El Tajgerov voz je odleteo u vazduh. Mrtvih je bilo na sve strane. Regularna vojska je pucala topovima na bandite.

— A Paolo? — upita Končita.

— Morao da se nalazio među mrtvima.

Roko je uživao u njenom bolu. Izmenio se. Ranije je patio kada je i ona patila.

— Ne znam, Roko. Ne verujem u to. Osećam da je on još uvek živ, brate.

— Ti si luda. Nemaš pameti, to je jasno!

Uzeo je šoljicu sa kafom. Bio je umoran. Ipak, bio je zadovoljan. To proketo kopile El Tajger, bilo je mrtvo. Pre

ili kasnije Končita će to morati da shvati. A onda će joj oprostiti što je načinila tu glupost i otišla sa El Tajgerom.

Roko je jeo sa apetitom. Nije mu ni na kraj pameti palo da pogleda u svoju sestru koja je čučala u jednom uglu sobe i tiho jecala.

A onda se odjednom na vratima pojavio neki gringo.

Roko je zbunjeno gledao u cev njegovog revolvera. Nije mogao da se seti da je ikada ranije u životu sreo tog Amerikanca.

— Šta to treba da znači, pljačka ili nešto drugo, senjore? — upita Roko. U njegovom pojasu još uvek se nalazio revolver, ali taj nitkov na vratima je svakako imao prednost.

Poker Fred je koraknuo napred. Iscerio se. Iza njegovih leđa nalazila se neka žena. Roko se prisetio. Pa to je ona prostitutka sa kojom je živeo El Tajger. Zbog nje je Končita morala da napusti krevet El Tajgera.

— Da li smo na pravom putu, slatka devojčice? — upita kockar nežnim glasom.

— To je on! — ciknu Meri.

Končita pogleda Amerikanku. Prosto nije verovala svojim očima. Zatim su njene oči sevnule. Kako to, ako je Amerikanka u životu onda je i Paolo među živim ljudima!

— Šta želite, senjor? — upita Roko mirnim glasom. Njemu se učinilo da je opasnija Amerikanka nego li čovek sa revolverom u ruci. Samom sebi nije mogao da objasni zašto.

— Sanduke sa zlatom! — ciknu Fred.

Kratko, jasno i glasno. Vrdanja nema.

— Ne znam o čemu vi to govorite, senjor — odvrati Roko i odmahnu glavom.

— U redu — reče Fred. — Biću malo jasniji. — Mis Holvas je videla one noći kada ste se tajno šunjali za El Tajgerom da bi saznali gde je on sakrio zlato.

— Senjorita se prevarila, senjore.

Fred se osmehnuo. Odmah je osetio da je to momak koji blefira. Isto kao i oni koji su sedeli s njim za stolom za igranje pokera.

— Hajde, hajde, dečko! — opomenu ga on blagim glasom. — Tebi se neće ništa dogoditi.

Tragovi Poker Freda i Meri Hol videli su se jasno. Međutim, njihova prednost je bila velika. Šejn i kapetan Gamba su se nadali da u tom grmu leži zec i da će tu negde naći rešenje zagonetke.

Gamba je bio snažan i žilav. Ipak, posle šest sati jahanja, morao je da poklekne. Pre toga je već dvaput pao u nesvest. Samo uže ga je držalo na konju.

Šejn je naredio da ga odvežu i da ga stave na jedan pokrivač.

Posle nekoliko minuta Gamba je otvorio oči.

— Da li se to vama dopada ili ne, kapetane — reče Šejn odlučnim glasom — ja sam odlučio da požurim sa svojim ljudima. Ne želim da zakasnim na glavnu predstavu. Izgleda

da je senjorita nanjušila glavni trag i ona će sa tim đavolskim Fredom naći zlato, a mi ćemo ostati praznih šaka. Jer, dok mi stignemo oni će već biti iza sedam dolina i sedam bregova.

— Ne! — frknu Gamba. — Vi ostajete sa nama.

— Mi ćemo odjahati! — viknu Šejn ostrim glasom. — Niko nas u tome ne može sprečiti.

Sahranili su dvanaest vojnika. Ipak, bilo ih je još dosta da srede Amerikance.

— Moja prva kugla pogodiće vas u srce, kapetane! — zapretio je Šejn. — Ja sam vam već dvaput spasio život, a vidim da to vama ništa ne znači. A i ona druga polovina vaših vojnika bi sada grizla travu da ja nisam pomogao.

Gamba je uzdahnuo. Oni oko njega su se već uplašili da će opet pasti u nesvest.

Prak je dao znak rukom svojim drugarima. Okrenuo se prema vojnicima.

— Dole oružje! — grmnu on. — I, ruke uvis, momci! Inače, dobićete olovo u lobanje!

Meksikanci su se zbunili. Samo je narednik oklevao i nije pokušao ono što mu je naređeno. Međutim, tu je bio gorostasni Vin. Njegova pesnica je fuknula kroz vazduh i narednik je istog trenutka krenuo u zemlju snova. Onesvestio se.

— Rasterajte konje! — naredi Šejn. Hteo je da spreči tu nevolju da Meksikanci pođu u poteru za njima.

Konji Meksikanaca nestadoše u daljini.

— Uzjašite i napred! — komandovao je Šejn.

Nestali su sa mesta gde su se nalazili vojnici. Bili su dosta brzi da ih ne stignu kuršumi vojnika koji su počeli da pucaju.

— E, ovo smo dobro uradili — reče Slim. — Samo ne znam gde da nađemo tog prokletog kućkinog sina koji...

— Ja znam — prekide ga Šejn.

Njemu je sada sve bilo jasno. Roko de Vestro! Njegova hacienda je tu negde blizu. Samog sebe je proklinjao zašto se toga nije već ranije setio.

Ljudi se zgledaše. Nisu mu verovali.

— Otkad ti to znaš, amigo? — upita Vin.

— Mislim da znam — odgovori Šejn.

— I, kaži nam kod koga se nalaze ti sanduci sa zlatom, kako ti to pretpostavljaš? — frknu Prak.

— Taj čovek zove se Roko de Vestro — promamlja Šejn. — Mislim da je to osveta zbog onoga što je El Tajger učinio njegovoj sestri.

Roko de Vestro je pogledao u Amerikanca. Nije mogao da oceni šta se krije iza tog bezizraznog lica. Nije valjda došao da mu uzme taj novac koji je on ukrao El Tajgeru?

Kada je Mordano oslobodio El Tajgera iz zatvora Roko je krišom pratio vođu pobune. Nije se mnogo iznenadio kada je taj pas Leone izašao sam iz pećine u kojoj je sakrio zla-

to. I, Roko je računao na to da će El Tajger krenuti ubrzo u pakao gde mu je i mesto. Bilo mu je čudno što su se sanduci sa zlatom još uvek nalazili u pećini kada je nekoliko dana kasnije navratio da vidi da li je El Tajger nekim tajnim dogovorom uspeo da naredi svojim ljudima da sanduke premeste na neko drugo mesto.

Roko je prebacio blago u jedno drugo sklonište. Tamo je trebalo da ostane dok se vremena ne smire, a onda je on nameravao da te teške sanduke sa zlatom prebaci na svoju hacijendu. Sada su ti sanduci ležali jedva koju stopu ispod zemlje. Zakopani da čekaju dan kada će doneti sreću onom ko ih iskopa.

— Ne znam ništa o zlatu, senjore — reče Roko. — Možda je to senjorita izmislila i želi da vas vuče za nos.

Fredu je odmah bilo jasno. Batinama od ovog momka neće ništa saznati. Mora pokušati na neki drugi način!

— Spusti polako tvoj revolver na sto, amigo — reče Fred. — I, kaži tvojoj sestri da ne dira pušku koja se nalazi pored zida! Inače, može se svašta dogoditi. Pogotovu ne bih želeo da povredim jednu tako lepu devojkicu.

Roko je poslušao. Stavio je revolver na sto i izvadio metke.

— Vрати ga sada u futrolu! — naredi Fred.

— Ovo je neka zabluda — reče Roko. — Smešna stvar!

— Pokazaćeš nam put do mesta gde se nalazi zlato! — reče kockar. — I, bez ikakvih trikova, molim! — Krećemo, amigo!

Fred se okrenuo nazad. Meri je bila podigla revolver. I, uskoro je prasnuo i pucanj. Kockar je već sledećeg trenutka pao.

— Ako me budeš prevario provešćeš se kao ovo kópilo! — prosihta Meri.

*

Šejn i njegovi ljudi krenuli su prema hacijendi Roka de Vestra.

Šejn je prvi ušao u kuću. Ugledao je dva leša — El Tajgerov i Fredov.

— Ja sam ubila El Tajgera, tu svinju — reče Končita tiho.

Meri Hol sada nije imala nikakvu šansu protiv vojnika kapetana Gambe. Prosto je uletela u njihove ruke. Dijaz će najzad dobiti zlato koje mu je poslao Vašington.

Nebo se razvedrilo nad ovim krajem Meksika.

Šejn je odahnuo i zabacio svoj šešir nazad. Krenuo je za svojim nemirom koji ga je nosio nekud u daljinu.

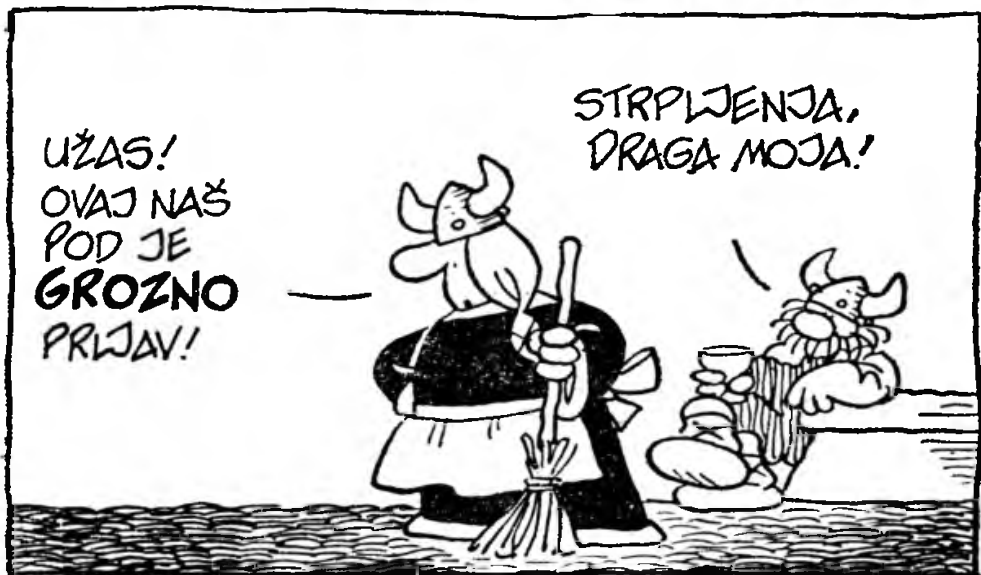
KRAJ

HOGAR STRAŠNI

by
DICK BROWNE

UŽAS!
OVAJ NAŠ
POD JE
GROZNO
PRJAV!

STRPLJENJA,
DRAGA MOJA!

DICK BROWNE-
9-15

NA PROLEĆE KAD NIK-
NE TRAVA, MNOGO ĆE
TI SE DOPADATI!

© King Features Syndicate, Inc., 1977.

NOVO

EDICIJA SVETSKIH BESTSELERA

DŽEMS BOND

Jan FLEMING

ŽIVI I PUSTI DRUGE
DA UMRU

AGENT 007

NA SVIM KIOSCIMA

